

EIROPAS SAVIENĪBA

EIROPAS PARLAMENTS

PADOME

Briselē, 2026. gada 13. februārī
(OR. en)

2025/0045(COD)

PE-CONS 66/25

SIMPL 217
ANTICI 219
ECOFIN 1788
EF 429
DRS 101
COMPET 1381
FIN 1586
COH 258
CODEC 2180

LEĢISLATĪVIE AKTI UN CITI DOKUMENTI

Temats: EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA, ar ko groza Direktīvas 2006/43/EK, 2013/34/ES, (ES) 2022/2464 un (ES) 2024/1760 attiecībā uz konkrētām korporatīvās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasībām un konkrētām korporatīvās ilgtspējas pienācīgas rūpības prasībām

**EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES
DIREKTĪVA (ES) 2026/...**

(... gada ...),

**ar ko groza Direktīvas 2006/43/EK, 2013/34/ES,
(ES) 2022/2464 un (ES) 2024/1760**

**attiecībā uz konkrētām korporatīvās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasībām
un konkrētām korporatīvās ilgtspējas pienācīgas rūpības prasībām**

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 50. un 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu¹,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru²,

---

¹ OV C, C/2025/4212, 20.8.2025., ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/4212/oj>.

² Eiropas Parlamenta 2025. gada 16. decembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes ... lēmums.

tā kā:

- (1) Komisija savā 2025. gada 11. februāra paziņojumā “Vienkāršāka un ātrāka Eiropa: paziņojums par īstenošanu un vienkāršošanu” izklāstīja redzējumu par īstenošanas un vienkāršošanas programmu, kas nodrošina iedzīvotājiem un uzņēmumiem ātrus un uzskatāmus praktiskus uzlabojumus. Lai to panāktu, ir nepieciešama vairāk nekā pakāpeniska pieeja, un Savienībai ir jārīkojas drosmīgi, lai sasniegtu minēto mērķi. Komisijai, Eiropas Parlamentam, Padomei, dalībvalstu iestādēm visos līmeņos, kā arī ieinteresētajām personām ir jāsadarbojas, lai racionalizētu un vienkāršotu Savienības, valstu un reģionālos noteikumus un rezultatīvāk īstenotu politiku.

- (2) Ņemot vērā Komisijas apņemšanos samazināt ziņošanas slogu un uzlabot konkurētspēju, ir nepieciešams grozīt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/43/EK³, 2013/34/ES⁴, (ES) 2022/2464⁵ un (ES) 2024/1760⁶, vienlaikus saglabājot politikas mērķus, kas noteikti Komisijas 2019. gada 11. decembra paziņojumā “Eiropas zaļais kurss” (“Eiropas zaļais kurss”) un Komisijas 2018. gada 8. marta paziņojumā “Rīcības plāns: ilgtspējīgas izaugsmes finansēšana” (“Rīcības plāns ilgtspējīgam finansējumam”).

---

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/43/EK (2006. gada 17. maijs), ar ko paredz gada pārskatu un konsolidēto pārskatu obligātās revīzijas, groza Padomes Direktīvu 78/660/EEK un Padomes Direktīvu 83/349/EEK un atceļ Padomes Direktīvu 84/253/EEK (OV L 157, 9.6.2006., 87. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2006/43/oj>).

⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV L 182, 29.6.2013., 19. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj>).

⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2022/2464 (2022. gada 14. decembris), ar ko attiecībā uz korporatīvo ilgtspējas ziņu sniegšanu groza Regulu (ES) Nr. 537/2014, Direktīvu 2004/109/EK, Direktīvu 2006/43/EK un Direktīvu 2013/34/ES (OV L 322, 16.12.2022., 15. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2464/oj>).

⁶ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2024/1760 (2024. gada 13. jūnijs) par uzņēmumu pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju un ar ko groza Direktīvu (ES) 2019/1937 un Regulu (ES) 2023/2859 (OV L, 2024/1760, 5.7.2024., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj>).

- (3) Ņemot vērā, ka ir mainīta darbības joma uzņēmumiem, uz kuriem attiecas ilgspējas ziņu sniegšanas prasības, būtu nesamērīgi prasīt, lai uz revīzijas uzņēmumiem, kas vēlas veikt ilgspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanu, attiektos apstiprināšanas prasības, kuras ir līdzvērtīgas tām, kas attiecas uz revīzijas uzņēmumiem, kuri veic finanšu pārskatu revīzijas. Šādas apstiprināšanas prasības attiecas uz fiziskām personām, kas veic darbu revīzijas uzņēmuma vārdā, balsstiesību vairākumu, kas pieder revīzijas uzņēmumam, un revīzijas uzņēmuma administratīvās vai pārvaldības struktūras locekļu vairākumu. Revīzijas uzņēmumiem, kas vēlas veikt ilgspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanu, būtu tikai jānodrošina, ka tie ieceļ vismaz vienu galveno ilgspējas partneri, kas atbilst apstiprināšanas prasībām un kas attiecīgajā dalībvalstī ir apstiprināts kā obligātais revidents.
- (4) Direktīvas 2006/43/EK 26.a panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm jānodrošina, lai obligātie revidenti un revīzijas uzņēmumi veiktu ilgspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanu atbilstīgi ticamības apliecināšanas standartiem, kas Komisijai ir jāpieņem līdz 2026. gada 1. oktobrim. Uzņēmumi ir pauduši bažas par darbu, ko veic ticamības apliecināšanas pakalpojumu sniedzēji, un ir pauduši vajadzību pēc elastības attiecībā uz konkrētu risku novēršanu un kritiski svarīgu problemātisku jautājumu risināšanu, kuri identificēti ilgspējas ticamības apliecināšanas jomā. Strādājot pie ierobežotas ticamības apliecināšanas standartiem, Komisijai būtu jāņem vērā šīs bažas. Saskaņotu ticamības apliecināšanas standartu trūkums veicina problēmas, ar kurām saskaras uzņēmumi, un tāpēc ir svarīgi, lai Komisija pieņemtu piemērotu deleģēto aktu. Lai ierobežotas ticamības apliecināšanas standartu izstrādei paredzētu pietiekami daudz laika, to pieņemšanas termiņš būtu jāatliek uz 2027. gada 1. jūliju.

- (5) Direktīvas 2006/43/EK 26.a panta 3. punkta otrā daļa pilnvaro Komisiju pieņemt pamatotas ticamības apliecināšanas standartus līdz 2028. gada 1. oktobrim, pēc tam, kad ir veikts iespējamības novērtējums revidentiem un uzņēmumiem. Lai izvairītos no ticamības apliecināšanas izmaksu pieauguma uzņēmumiem, būtu jāatceļ prasība pieņemt pamatotas ticamības apliecināšanas standartus.

- (6) Direktīvas 2006/43/EK 45. pantā ir noteikts, ka dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir jāreģistrē trešo valstu revidenti un revīzijas vienības, kas sagatavo ticamības apliecināšanas ziņojumus par to trešo valstu vienību ilgtspējas informāciju, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū minētajā dalībvalstī. Šādas reģistrācijas nosacījumi attiecas uz prasībām, kas jāizpilda trešās valsts revīzijas vienības administratīvās vai pārvaldības struktūras locekļu vairācumam, uz prasībām, kas jāievēro trešās valsts revidentam, kā arī uz izmantojamajiem ticamības apliecināšanas standartiem un gada pārredzamības ziņojuma publicēšanu, ko veic trešās valsts revīzijas vienība. Turklāt dalībvalstīm ir jāpiemēro reģistrētajiem trešo valstu revidentiem un revīzijas vienībām savas pārraudzības sistēmas, kvalitātes nodrošināšanas, izmeklēšanas un sankciju sistēmas. Ņemot vērā pašreizējo starptautisko situāciju ilgtspējas ziņu sniegšanas un tās ticamības apliecināšanas regulējuma jomā un to, ka reģistrācija ir nepieciešama saistībā ar minēto ticamības apliecināšanas ziņojumu derīgumu Savienībā, būtu nesamērīgi prasīt, lai minētie reģistrācijas nosacījumi tiktu pildīti ilgtspējas ticamības apliecināšanas režīma piemērošanas pirmajos gados. Turklāt reģistrēto trešo valstu revidentu un revīzijas vienību uzraudzība ir atkarīga no tā, vai pastāv lēmumi par līdzvērtību un/vai lēmumi par atbilstību. Tāpēc pārejas periodam būtu jāievieš vienkāršoti reģistrācijas nosacījumi un atbrīvojums no uzraudzības trešo valstu revidentiem un revīzijas vienībām, kas izdod ticamības apliecināšanas ziņojumus par to trešo valstu vienību ilgtspējas informāciju, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū dalībvalstī. Vienkāršotai reģistrācijai vajadzētu būt iespējamai ar nosacījumu, ka attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm tiek sniegta noteikta informācija. Kompetentajām iestādēm būtu jāatsaka reģistrāciju, ja minētā informācija netiek sniegta.

- (7) Direktīvas 2013/34/ES 19.a panta 1. punktā ir noteikts, ka lieliem uzņēmumiem un maziem un vidējiem uzņēmumiem, izņemot mikrouzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, ir jā sagatavo un jāpublicē ilgtspējas ziņas individuālā līmenī. Ziņojumā “Eiropas konkurētspējas nākotne” ir norādīts, ka ilgtspējas ziņu sniegšanas sistēma ir “liels regulatīvā sloga avots”, šajā sakarā secinot, ka “ir nepieciešams labāk ņemt vērā to uzņēmumu lielumu, kurus šis regulējums ietekmē”. Lai uzņēmumiem samazinātu ziņu sniegšanas slogu un lai samērīgākā veidā sasniegtu ziņu sniegšanas mērķus, pienākums sagatavot un publicēt ilgtspējas ziņas individuālā līmenī būtu jāierobežo, to attiecinot tikai uz uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un kuru vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gadā, kā noteikts valsts pasākumos, ar kuriem transponē Direktīvu 2013/34/ES. Minētā mērķtiecīgākā darbības joma, kas būtu jāpiemēro arī grupām un emitentiem, nodrošinās, ka obligātās ilgtspējas ziņu sniegšanas slogs attiecas tikai uz lielākajiem uzņēmumiem, grupām un emitentiem. Šādiem uzņēmumiem, grupām un emitentiem ir visbūtiskākā nozīme saistībā ar ietekmi uz vidi, sociālo jomu un pārvaldību (VSP). Tajā pašā laikā tie vislabāk spēj absorbēt izmaksas, kas saistītas ar ziņošanu par VSP. Uzņēmumi, grupas un emitenti, kas nerasniedz noteiktās robežvērtības, ilgtspējas ziņas arī turpmāk var sniegt brīvprātīgi, un šo iespēju ievērojami atvieglo šīs direktīvas ieviestie ilgtspējas ziņu sniegšanas standarti, kuru izmantošana ir brīvprātīga.

- (8) Direktīvas 2013/34/ES 1. panta 3. punktā ir noteikts, ka apdrošināšanas uzņēmumiem un kredītiestādēm, kas ir lieli uzņēmumi vai mazie un vidējie uzņēmumi, izņemot mikrouzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, piemēro minētajā direktīvā noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības neatkarīgi no to juridiskās formas. Ņemot vērā to, ka šī direktīva sašaurina individuālas ilgtspējas ziņu sniegšanas darbības jomu, šādai sašaurināšanai būtu jāattiecas arī uz apdrošināšanas uzņēmumiem un kredītiestādēm.
- (9) Lai nodrošinātu saskaņotību starp visiem ilgtspējīga finansējuma tiesību aktiem, ir svarīgi apsvērt, vai prasības, kas attiecas uz VSP vai finanšu nozares ilgtspēju, tostarp nozaru finanšu pakalpojumu tiesību aktiem, Eiropas uzraudzības iestāžu (EUI) prognozēm un prognozēm attiecībā uz uzraudzību valsts līmenī, ir jāformulē vai jāpielāgo tā, lai nodrošinātu atbilstību Direktīvā 2013/34/ES noteiktajiem ilgtspējas ziņu sniegšanas pienākumiem. Lai saglabātu saskaņotību, tostarp attiecībā uz uzņēmumiem, kas neietilpst Direktīvas 2013/34/ES 19.a un 29.a panta darbības jomā, būs jāpievērš rūpīga uzmanība un var būt nepieciešama Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas un EUI rīcība.

- (10) Lai gan Eiropas Finanšu stabilitātes instruments (EFSI), kas izveidots ar EFSI pamatnoilīgumu, ir atbrīvots no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma, kas noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/109/EK⁷, ievērojot tās 8. pantu, uz EFSI attiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, kas izklāstītas Direktīvā 2013/34/ES. Neraugoties uz to, ka EFSI ir liels uzņēmums, kas reģistrēts kādā no minētās direktīvas I pielikumā uzskaitītajām juridiskajām formām, EFSI ir pilnvaras, kas lielā mērā ir līdzīgas Eiropas Stabilitātes mehānisma (ESM) pilnvarām, proti, aizsargāt finanšu stabilitāti Savienībā, sniedzot pagaidu finansiālo palīdzību dalībvalstīm, kuru naudas vienība ir euro. Uz ESM tomēr neattiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības. Tāpēc, lai EFSI varētu piemērot tādu pašu režīmu kā ESM attiecībā uz ilgtspējas ziņu sniegšanu un lai tas atbilstu Direktīvā 2004/109/EK paredzētajam atbrīvojuma režīmam, EFSI būtu jāatbrīvo no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma, kas paredzēts Direktīvā 2013/34/ES.

---

⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/109/EK (2004. gada 15. decembris) par atklātības prasību saskaņošanu attiecībā uz informāciju par emitentiem, kuru vērtspapīrus atļauts tirgot regulētā tirgū, un par grozījumiem Direktīvā 2001/34/EK (OV L 390, 31.12.2004., 38. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2004/109/oj>).

- (11) Direktīvas 2013/34/ES 19. panta 1. punkta ceturtajā daļā ir noteikts, ka lieliem uzņēmumiem un maziem un vidējiem uzņēmumiem, izņemot mikrouzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, proti, uzņēmumiem, uz kuriem attiecas obligātās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, ir jāsniedz informācija par būtiskiem nemateriālajiem resursiem un par to lomu uzņēmuma darbīšanas modelī un vērtības radīšanā. Lai nodrošinātu saskaņotību ar jauno darbības jomu un samērīgākā veidā panāktu šādas ziņu sniegšanas mērķus, minētā prasība būtu jāpiemēro tikai tādiem uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un kuru vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gadā.

- (12) Direktīvas 2013/34/ES 19.a panta 3. punktā ir noteikts, ka uzņēmumiem ir jāsniedz informācija par savu darbību un par to vērtības ķēdi. Ir pierādījumi, ka vērtības ķēdes uzņēmumi, tostarp mazie un vidējie uzņēmumi, saņem nesamērīgus informācijas pieprasījumus no ziņojošajiem uzņēmumiem, neraugoties uz spēkā esošajiem minētajā direktīvā izklāstītajiem ierobežojumiem. Tāpēc ir jāievieš aizsardzības pasākumi vērtības ķēdes uzņēmumiem, kuru vidējais darbinieku skaits nepārsniedz 1000 iepriekšējā finanšu gadā, lai ierobežotu slogu minētajiem uzņēmumiem (“aizsargātie uzņēmumi”). Ziņojošajiem uzņēmumiem, lai noteiktu minēto uzņēmumu lielumu, vajadzētu spēt paļauties uz savas vērtības ķēdes uzņēmumu sniegto pašdeklarāciju. Ziņojošajam uzņēmumam nebūtu jāveic nekāda papildu pārbaude. Tomēr ziņojošajam uzņēmumam nebūtu jāpaļaujas uz uzņēmuma pašdeklarēto lielumu, kuru tas zina vai pamatoti var sagaidīt, ka tas šo lielumu zina, ka šis lielums ir acīmredzami nepareizs. Ziņojošajiem uzņēmumiem, kad tie cenšas iegūt informāciju par savu vērtības ķēdi, būtu jāaizliedz pieprasīt no aizsargātajiem uzņēmumiem informāciju, kas pārsniedz konkrētus ierobežojumus. Minētajiem ierobežojumiem būtu jāatspoguļo ierobežojumi, kas noteikti ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos brīvprātīgai izmantošanai, kuri jāpieņem Komisijai. Tajā pašā laikā ziņojošo uzņēmumu vērtības ķēdē aizsargātajiem uzņēmumiem būtu ar likumu jāpiešķir tiesības atteikties sniegt informāciju, kas pārsniedz minētos ierobežojumus. Lai nodrošinātu minēto tiesību efektivitāti un izvairītos no tā, ka mazākiem uzņēmumiem tiek uzlikts slogs proaktīvi novērtēt, vai minētās tiesības ir piemērojamas, būtu jāprasa ziņojošajiem uzņēmumiem, kuri izvēlas pieprasīt informāciju, kas pārsniedz minētos ierobežojumus, nodrošināt, ka aizsargātie uzņēmumi ir informēti par to, kāda papildu informācija tiek pieprasīta, un par savām likumiskajām tiesībām atteikties to sniegt.

Lai nodrošinātu samērīgumu, šīs “vērtības ķēdes informācijas maksimālās detalizētības robežvērtības” darbības jomai vajadzētu būt ierobežotai šādos veidos. Pirmkārt, tai nebūtu jāaizliedz brīvprātīgi apmainīties ar informāciju, piemēram, ar informāciju, ar ko parasti apmainās konkrētās nozares uzņēmumi. Otrkārt, tai nebūtu jāietekmē nekāds iespējams līgumisks vai Savienības vai valsts tiesību aktos paredzēts pienākums sniegt informāciju, kas nepārsniedz brīvprātīgajā standartā precizēto informāciju. Treškārt, vērtības ķēdes informācijas maksimālās detalizētības robežvērtībai būtu jāattiecas tikai uz informācijas vākšanu, kas veikta ilgtspējas ziņu sniegšanas nolūkā, kā prasīts Direktīvā 2013/34/ES. Tai nebūtu jāietekmē Savienības prasības īstenot pienācīgas rūpības procesu vai informācijas vākšanu, ko veic jebkādiem citiem mērķiem, piemēram, saistībā ar ziņojošā uzņēmuma riska pārvaldību. Būtu jāuzskata, ka uzņēmumi, kas sniedz ziņas saskaņā ar minētajiem ierobežojumiem, ir izpildījuši pienākumu sniegt informāciju par vērtības ķēdi, kā prasīts Direktīvā 2013/34/ES. Ir svarīgi, lai ziņojošie uzņēmumi no savas vērtības ķēdes uzņēmumiem pieprasītu tikai nepieciešamo informāciju. Jo īpaši ir svarīgi, lai tie pieprasītu mazāk informācijas par to, kas norādīta standartos, kuru izmantošana ir brīvprātīga, ja tiem nav vajadzīga visa minētajos standartos norādītā informācija. Ticamības apliecināšanas pakalpojumu sniedzējiem būtu jā sagatavo ticamības apliecināšanas atzinums, ievērojot aizsardzības pasākumus, kas paredzēti vērtības ķēdes uzņēmumiem. Turklāt, atzīstot, ka visa vajadzīgā informācija ne vienmēr varētu būt pieejama no vērtības ķēdes uzņēmumiem, ziņojošajam uzņēmumam vajadzētu būt iespējai izpildīt ziņošanas prasības attiecībā uz informāciju par vērtības ķēdi, izmantojot informāciju, kas tieši iegūta no uzņēmumiem tā vērtības ķēdē, vai attiecīgā gadījumā aplēses par minēto informāciju.

- (13) Ņemot vērā Direktīvā (ES) 2022/2464 noteikto piemērošanas datumu izmaiņas, Direktīva 2013/34/ES būtu jāgroza, lai vienkāršotu trīs gadu pārejas periodu un precizētu, ka tas sākas brīdī, kad stājas spēkā prasība uzņēmumam iesniegt ilgtspējas informāciju saskaņā ar Direktīvu 2013/34/ES un Direktīvu (ES) 2022/2464.

- (14) Pastāv apstākļi, kuros uzņēmumiem, kad tie piemēro ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, būtu jāatļauj nenorādīt konkrētu informāciju, ja tiek veikta ticamības apliecināšana. Šādi apstākļi būtu jānosaka un jāprecizē. Pirmkārt, dažos gadījumos ilgtspējas informācijas atklāšana varētu nopietni kaitēt uzņēmuma komerciālajam stāvoklim. Šādos gadījumos būtu jāļauj uzņēmumam šādu informāciju nenorādīt ar noteikumu, ka ir izpildīti konkrēti nosacījumi par informācijas nenorādīšanu, lai tādējādi nodrošinātu, ka šādi gadījumi vienmēr ir izņēmuma gadījumi un ka tiek pienācīgi aizsargātas arī paziņotās ilgtspējas informācijas lietotāju intereses. Minētajā sakarā ziņojošā uzņēmuma komerciālo stāvokli būtiski neietekmē tas, ka trešo valstu uzņēmumiem nav jāsniedz tāda pati informācija. Otrkārt, uzņēmumiem vajadzētu būt iespējai nenorādīt tādu informāciju, kas attiecas uz intelektuālo kapitālu, intelektuālo īpašumu, zinātību, informāciju par tehnoloģijām vai inovācijas rezultātiem, un kas atbilst komercnoslēpumam, kā tas definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2016/943⁸. Treškārt, uzņēmumiem vajadzētu būt iespējai nenorādīt klasificētu informāciju. Visbeidzot, varētu būt informācija, kas būtu jāsaglabā konfidenciāla tādu iemeslu dēļ, kuri nav saistīti ar komerciālu kaitējumu, komercnoslēpumu vai klasifikāciju. Uzņēmumiem jo īpaši vajadzētu būt rīcības brīvībai nenorādīt informāciju, kas jāaizsargā pret neatļautu piekļuvi vai atklāšanu, ievērojot citus Savienības tiesību aktus vai valsts tiesību aktus. Turklāt ilgtspējas ziņu sniegšanas prasībām nevajadzētu uzlikt uzņēmumiem pienākumu atklāt informāciju, kas kaitētu fizisku personu privātumam vai fizisku vai juridisku personu drošībai. Minētais ir īpaši svarīgi pašreizējā ģeopolitiskajā kontekstā. Aizsardzības uzņēmumiem jo īpaši ir vajadzīga rīcības brīvība neizpaust sensitīvu informāciju, kuras atklāšana varētu kaitēt pašu aizsardzības uzņēmumu vai citu juridisku personu, tostarp dalībvalstu, drošībai.

---

⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/943 (2016. gada 8. jūnijs) par zinātības un darījumdarbības neizpaužamas informācijas (komercnoslēpumu) aizsardzību pret nelikumīgu iegūšanu, izmantošanu un izpaušanu (OV L 157, 15.6.2016., 1. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

- (15) Direktīvas 2013/34/ES 29.c panta 1. punkts pilnvaro Komisiju pieņemt ierobežotas ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kuros precizē, kāda informācija jāsniedz maziem un vidējiem uzņēmumiem, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, mazām un nesarežģītām iestādēm, kaptīvām apdrošināšanas sabiedrībām un kaptīvām pārāpdrošināšanas sabiedrībām, kas izmanto atkāpi, kura ļauj sniegt ierobežotas ilgtspējas ziņas, kā noteikts minētās direktīvas 19.a panta 6. punktā. Ņemot vērā to, ka šī direktīva no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma izslēdz tos mazos un vidējos uzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, būtu jāatceļ Komisijai piešķirtās pilnvaras pieņemt deleģētos aktus, ar kuriem šiem mazajiem un vidējiem uzņēmumiem tiktu noteikti ilgtspējas ziņu sniegšanas standarti. No Direktīvas 2013/34/ES būtu attiecīgi jāsvīturo atsauces uz 29.c pantu.
- (16) Direktīvas 2013/34/ES 19.a panta 7. punkts ļauj maziem un vidējiem uzņēmumiem, izņemot mikrouzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, atteikties no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma pirmajos divos tā piemērošanas gados. Ņemot vērā to, ka šī direktīva no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma izslēdz mazos un vidējos uzņēmumus, būtu jāsvīturo noteikums, kas paredz iespēju divus gadus šādu informāciju nesniegt.

(17) Direktīvas 2013/34/ES 29.a panta 1. punktā ir noteikts, ka noteikta lieluma grupu mātesuzņēmumiem ir jāsaprot un jāpublicē ilgspējas ziņu sniegšana konsolidētā līmenī. Tomēr ir lietderīgi palielināt elastību attiecībā uz finanšu pārvaldītājuuzņēmumiem. Jo īpaši gadījumos, kad šāda lieluma grupa pastāv tikai finanšu pārvaldītājuuzņēmuma dažādo ieguldījumu dēļ, konsolidētie pārskati varētu radīt praktiskas grūtības un slogu un būt ierobežoti izmantojami citiem tirgus dalībniekiem. Tādējādi finanšu pārvaldītājuuzņēmumiem, kas ir šādu grupu mātesuzņēmumi, vajadzētu spēt izvēlēties, vai sniegt konsolidēto ilgspējas informāciju vai nesniegt šādu informāciju. Minētajai iespējai vajadzētu būt stingri ierobežotai, ņemot vērā tās mērķi. Tā būtu jāizmanto tikai tad, ja mātesuzņēmums atbilst finanšu pārvaldītājuuzņēmuma definīcijai, tostarp prasībai tieši vai netieši neiesaistīties meitasuzņēmumu pārvaldībā, neskarot tā kā akcionāra tiesības. Minētās tiesības ietver tiesības balsot akcionāru kopsapulcēs, kas atkarībā no valsts tiesību normām par uzņēmumiem cita starpā varētu attiekties uz vadības, administratīvo un uzraudzības struktūru locekļu iecelšanu uzņēmumos, kuros pastāv līdzdalība, lai nodrošinātu šo ieguldījumu pienācīgu uzraudzību un aizsardzību. Turklāt finanšu pārvaldītājuuzņēmumiem vajadzētu būt minētajai iespējai tikai tad, ja tiem ir līdzdalības uzņēmumos, kuru darījumdarbības modeļi un darbības ir savstarpēji neatkarīgi. Tas izslēdz gadījumus, kad finanšu pārvaldītājuuzņēmumu meitasuzņēmumi ir cieši savstarpēji saistīti ar savu uzņēmējdarbību, piemēram, ja viena meitasuzņēmuma darbības pieļauj vai tieši atbalsta cita meitasuzņēmuma darbības. Visbeidzot, minētajai iespējai nebūtu jāietekmē ziņošanas pienākumi, kas varētu attiekties uz citiem grupas uzņēmumiem, piemēram, ja grupas uzņēmums ietilpst Direktīvas 2013/34/ES 19.a vai 29.a panta darbības jomā.

(18) Direktīvā (ES) 2022/2464 ir noteikts, ka konkrētiem uzņēmumiem ilgtspējas informācija ir jāziņo saskaņā ar obligātajiem Eiropas ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem (ESRS). Komisija 2023. gada jūlijā pieņēma pirmo ESRS kopumu. Lai ātri panāktu ilgtspējas ziņu sniegšanas vienkāršošanu un racionalizēšanu, Komisija sešu mēnešu laikā pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā pieņems deleģēto aktu, lai pārskatītu pirmo ESRS kopumu nolūkā būtiski reformēt ESRS: (i) svītrojot datu punktus, kas tiek uzskatīti par vismazāk svarīgiem vispārēja mērķa ilgtspējas ziņojumu sniegšanai; ii) pēc iespējas piešķirot prioritāti kvantitatīvajiem datu punktiem, nevis aprakstošajam tekstam; iii) vēl vairāk nošķirot obligātos un brīvprātīgos datu punktus; iv) sniedzot skaidrus norādījumus par to, kā piemērot būtiskuma principu, lai nodrošinātu, ka uzņēmumiem ir jāsniedz tikai būtiska informācija, un samazināt risku, ka apdrošināšanas pakalpojumu sniedzēji netīši mudina uzņēmumus sniegt informāciju, kas nav nepieciešama, vai atvēlēt pārmērīgus resursus būtiskuma novērtēšanas procesam; v) uzlabojot saskaņību ar citiem Savienības tiesību aktiem, tostarp finanšu pakalpojumu tiesību aktiem; un vi) pēc iespējas ņemot vērā sadarbību ar globālajiem ilgtspējas ziņojumu sniegšanas standartiem. Pārskatīšanā tiks precizēti noteikumi, kas tiek uzskatīti par neskaidriem, un tiks vienkāršota standartu struktūra un noformējums. Pārskatīšanā tiks veiktas arī jebkādas citas izmaiņas, kas varētu tikt uzskatītas par nepieciešamām, ņemot vērā pieredzi, kas gūta, piemērojot pirmo ESRS kopumu. Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos būtu jāņem vērā arī grūtības, ar kurām uzņēmumi varētu saskarties, vācot informāciju no dalībniekiem visā vērtības ķēdē, jo īpaši no tiem, uz kuriem neattiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, un no piegādātājiem jaunajos tirgos un ekonomikās.

- (19) Ja grupas sastāvs finanšu gada laikā mainās uzņēmumu iegādes vai apvienošanās dēļ, minēto uzņēmumu integrēšana ilgtspējas ziņu sniegšanas procesā par to pašu finanšu gadu varētu prasīt papildu laiku un radīt administratīvas problēmas. Tāpēc ir lietderīgi ļaut mātesuzņēmumam, uz kuru attiecas konsolidētās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, atlikt ilgtspējas ziņu sniegšanu par šādiem jauniegādātiem vai apvienotiem uzņēmumiem uz nākamo finanšu gadu. Turklāt, ja uzņēmums finanšu gada laikā izstājas no uzņēmumu grupas, prasība mātesuzņēmumam, uz kuru attiecas konsolidētās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, sniegt ilgtspējas informāciju par minēto uzņēmumu attiecībā uz to pašu finanšu gadu būtu nesamērīga. Tāpēc ir lietderīgi ļaut mātesuzņēmumam konsolidētajā vadības ziņojumā par minēto finanšu gadu neiekļaut ilgtspējas informāciju par uzņēmumu, kas izstājies no grupas. Ņemot vērā to, ka daži notikumi, kas ietekmē uzņēmumus, kuri tika iegādāti vai apvienoti vai kuri izstājās no uzņēmumu grupas, tomēr varētu skart grupas ietekmi uz ilgtspējas jautājumiem vai ar tiem saistītos riskus vai iespējas, ir lietderīgi pieprasīt mātesuzņēmumam, kas izvēlas nesniegt ilgtspējas informāciju par minētajiem uzņēmumiem par finanšu gadu, šos nozīmīgos notikumus norādīt savā konsolidētajā vadības ziņojumā.

- (20) Direktīvas 2013/34/ES 29.b panta 1. punkta trešā daļa pilnvaro Komisiju ar deleģētajiem aktiem pieņemt nozarei specifiskus ziņošanas standartus, un pirmais šādu standartu kopums jāpieņem līdz 2026. gada 30. jūnijam. Lai izvairītos no tā, ka palielinās to datu punktu skaits, par kuriem uzņēmumiem jāziņo, minētais pilnvarojums būtu jāsvīturo. Ja uzņēmumi, uz kuriem attiecas Direktīvā 2013/34/ES izklāstītās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, to pieprasa, Komisija varētu atbalstīt uzņēmumus, sniedzot nozarei specifiskus norādījumus, kas ilustrē un atvieglo ESRS piemērošanu konkrētā nozarē, tostarp norādījumus par dubultā būtiskuma novērtējuma veikšanu, kura mērķis ir apzināt ilgtspējas jautājumus, kas varētu būt būtiski tipiskam uzņēmumam, kurš darbojas minētajā konkrētajā nozarē. Jebkurām šādām pamatnostādnēm vajadzētu būt balstītām uz apspriešanos ar attiecīgajām ieinteresētajām personām. Vajadzības gadījumā varētu ņemt vērā attiecīgos starptautiskos standartus.

- (21) Direktīvas 2013/34/ES 29.b panta 4. punktā ir prasīts, lai ar ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem netiktu paredzēts, ka jāatklāj tāda informācija, kas uzņēmumiem būtu jāiegūst no maziem un vidējiem uzņēmumiem to vērtības ķēdē un kas pārsniegtu informāciju, kura atklājama saskaņā ar ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem maziem un vidējiem uzņēmumiem, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā. Ņemot vērā to, ka šī direktīva izslēdz no ilgtspējas ziņu sniegšanas režīma tos mazos un vidējos uzņēmumus, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā, un lai samazinātu ziņošanas slogu vērtības ķēdes uzņēmumiem, uz kuriem neattiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos nebūtu jāparedz tādas informācijas atklāšana, saskaņā ar kuru uzņēmumiem no to vērtības ķēdes uzņēmumiem, kuru vidējais darbinieku skaits nepārsniedz 1000 finanšu gadā, būtu jāiegūst informācija, kas pārsniedz informāciju, kura uzņēmumiem, kam nav pienākuma ziņot par savu ilgtspēju, ir jāatklāj saskaņā ar ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem, kuru izmantošana ir brīvprātīga.

(22) Komisija būtu jāpilsonvaro pieņemt deleģēto aktu, lai noteiktu ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kuru izmantošana ir brīvprātīga aizsargātos uzņēmumos. Minētajiem standartiem vajadzētu būt samērīgiem un atbilstošiem minēto uzņēmumu kapacitātei un iezīmēm, kā arī samērīgiem ar to darbības apjomu un sarežģītību. Arī citiem uzņēmumiem, kuriem nav pienākuma sniegt ilgtspējas informāciju, vajadzētu būt iespējai izvēlēties izmantot minētos standartus. Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos, kuru izmantošana ir brīvprātīga, būtu jāizmanto vienkāršota valoda un jāņem vērā princips “vispirms domāt par mazajiem uzņēmumiem”, izmantojot modularitāti, kas nodrošina informācijas atklāšanas elastību un progresu. Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos, kuru izmantošana ir brīvprātīga, cik vien iespējams, būtu jāņem vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1221/2009⁹. Minētajos standartos, ja iespējams, būtu jānorāda arī struktūra, kas jāizmanto minētās informācijas izklāstam. Kamēr Komisija nav pieņēmusi ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kuru izmantošana ir brīvprātīga, uzņēmumi, kas ilgtspējas informāciju sniedz brīvprātīgi, to var darīt saskaņā ar Komisijas Ieteikumu (ES) 2025/1710¹⁰, kura pamatā ir MVU paredzētais brīvprātīgais standarts (VSME), ko izstrādājusi Eiropas Finanšu pārskatu padomdevēja grupa (*EFRAG*). Lai nodrošinātu nepārtrauktību un samērīgumu, ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem, kuru izmantošana ir brīvprātīga un kurus Komisija pieņēmusi ar deleģēto aktu, būtu jābalstās uz minēto ieteikumu.

---

⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1221/2009 (2009. gada 25. novembris) par organizāciju brīvprātīgu dalību Kopienas vides vadības un audita sistēmā (EMAS), kā arī par Regulas (EK) Nr. 761/2001 un Komisijas Lēmumu 2001/681/EK un 2006/193/EK atcelšanu (OV L 342, 22.12.2009., 1. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/1221/oj>).

¹⁰ Komisijas Ieteikums (ES) 2025/1710 (2025. gada 30. jūlijs) par brīvprātīgu ilgtspējas ziņu sniegšanas standartu maziem un vidējiem uzņēmumiem (OV L, 2025/1710, 5.8.2025., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>).

- (23) Lai nodrošinātu, ka ilgtspējas ziņu sniegšanas standarti brīvprātīgai izmantošanai joprojām ir saskaņoti ar norisēm, kas attiecas uz ilgtspējas ziņu sniegšanu, Komisijai minētie standarti būtu jāpārskata vismaz reizi četros gados. Veicot minēto pārskatīšanu, Komisijai būtu pienācīgi jāņem vērā norises saistībā ar ilgtspējas ziņu sniegšanu, kā arī tas, vai standarti ļauj uzņēmumiem sasniegt attiecīgos mērķus, tostarp: i) sniegt informāciju, kas atbilst to uzņēmumu vajadzībām pēc datiem, kuri pieprasa ilgtspējas informāciju no saviem piegādātājiem; ii) sniegt tādu informāciju, kas atbilst finanšu iestāžu un ieguldītāju vajadzībām pēc datiem un tādējādi atvieglo uzņēmumu piekļuvi finansējumam; iii) uzlabot ilgtspējas jautājumu pārvaldību, tostarp attiecīgā gadījumā vides un sociālos aspektus, piemēram, piesārņojumu un darbaspēka veselību un drošību, tādā veidā, kas stiprina uzņēmumu konkurētspēju un noturību; un iv) veicināt ilgtspējīgāku un iekļaujošāku ekonomiku. Ja minētie mērķi netiek sasniegti, Komisijai standarti būtu attiecīgi jāgroza.

- (24) Direktīvas 2013/34/ES 29.d pantā ir noteikts, ka uzņēmumiem, uz kuriem attiecas minētās direktīvas 19.a un 29.a pantā izklāstītās prasības, ir attiecīgā gadījumā jā sagatavo savi vadības vai konsolidētie vadības ziņojumi vienotajā elektroniskajā ziņošanas formātā, kas noteikts Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2019/815 3. pantā¹¹, un ir jāiezīmē sava ilgtspējas ziņu sniegšana, tostarp Regulas (ES) 2020/852 8. pantā¹² noteiktā atklājamā informācija, saskaņā ar minētajā deleģētajā regulā noteikto elektronisko ziņošanas formātu. Lai uzņēmumiem nodrošinātu skaidrību, būtu jāprecizē, ka līdz brīdim, kad šādi noteikumi par ilgtspējas ziņu sniegšanas iezīmēšanu tiek pieņemti ar Komisijas Deleģēto regulu (ES) 2019/815, no uzņēmumiem nebūtu jāprasa iezīmēt to sniegtās ilgtspējas ziņas.

---

¹¹ Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/815 (2018. gada 17. decembris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/109/EK papildina attiecībā uz regulatīvajiem tehniskajiem standartiem par vienotā elektroniskās ziņošanas formāta specifikāciju (OV L 143, 29.5.2019., 1. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).

¹² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2020/852 (2020. gada 18. jūnijs) par regulējuma izveidi ilgtspējīgu ieguldījumu veicināšanai un ar ko groza Regulu (ES) 2019/2088 (OV L 198, 22.6.2020., 13. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2020/852/oj>).

- (25) Direktīvas 2013/34/ES 33. panta 1. punktā ir noteikts, ka uzņēmuma administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļi ir kolektīvi atbildīgi par to, lai būtu sagatavoti un publicēti noteikti dokumenti atbilstīgi šīs direktīvas prasībām. Lai uzņēmumiem nodrošinātu elastību un samazinātu tiem uzlikto ziņošanas slogu, dalībvalstīm vajadzētu spēt paredzēt, ka uzņēmumu administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļu kolektīvā atbildība par atbilstību minētās direktīvas prasībām attiecībā uz vadības ziņojuma digitalizāciju attiecas tikai uz tā publicēšanu vienotajā elektroniskajā ziņošanas formātā, tostarp ilgtspējas ziņu sniegšanas iezīmēšanu tajā.

- (26) Ievērojot Direktīvas 2013/34/ES 40.a panta 1. punkta ceturto un piekto daļu, konkrētiem tāda trešās valsts uzņēmuma meitasuzņēmumiem Savienībā, kura neto apgrozījums Savienībā pārsniedz 150 000 000 EUR, vai, ja šādu meitasuzņēmumu nav, tāda trešās valsts uzņēmuma filiālēm Savienībā, kura neto apgrozījums pārsniedz 40 000 000 EUR, ir jāpublicē un jādara pieejama ilgtspējas informācija trešās valsts uzņēmuma grupas līmenī vai, ja tas nav piemērojams, individuālā līmenī. Lai atvieglotu slogu trešo valstu uzņēmumiem proporcionāli sloga samazinājumam uzņēmumiem, uz kuriem attiecas minētās direktīvas 19.a un 29.a pants, neto apgrozījuma robežvērtība trešās valsts uzņēmumam būtu jāpalielina no 150 000 000 EUR uz 450 000 000 EUR. Turklāt sloga samazināšanas nolūkā būtu jāpielāgo trešās valsts uzņēmuma meitasuzņēmuma vai trešās valsts uzņēmuma filiāles lielums, sākot no kura šādi meitasuzņēmumi un filiāles ietilptu Direktīvas 2013/34/ES darbības jomā attiecībā uz ilgtspējas ziņu sniegšanu. Trešās valsts uzņēmuma meitasuzņēmuma un trešās valsts uzņēmuma filiāles neto apgrozījuma robežvērtība būtu jānosaka 200 000 000 EUR apmērā. Ziņošanas prasības trešās valsts uzņēmuma meitasuzņēmumam vai trešās valsts uzņēmuma filiālei saskaņā ar 40.a pantu atšķiras no ziņošanas prasībām uzņēmumiem saskaņā ar 19.a un 29.a pantu. Trešās valsts uzņēmuma meitasuzņēmumam vai trešās valsts uzņēmuma filiālei, uz kuru attiecas 40.a pants, ir tikai jāpublicē un jādara pieejams trešās valsts uzņēmuma iesniegtais ilgtspējas ziņojums, savukārt uzņēmumiem, uz kuriem attiecas 19.a un 29.a pants, ziņojums ir jāsniedz savā vārdā. Tāpēc nav nepieciešams piemērot tās pašas robežvērtības, nosakot meitasuzņēmumus vai filiāles, uz kuriem attiecas 40.a pantā noteiktās ziņu sniegšanas prasības, un uzņēmumus, uz kuriem attiecas 19.a un 29.a pantā noteiktās ziņu sniegšanas prasības. Turklāt, lai nodrošinātu vienlīdzīgus konkurences apstākļus, trešo valstu mātesuzņēmumiem, kuri ir finanšu pārvaldītāju uzņēmumi un kuru meitasuzņēmumu darbījumdarbības modeļi un darbības ir savstarpēji neatkarīgi, būtu jāļauj nepublicēt un nedarīt pieejamu ilgtspējas ziņojumu saskaņā ar 40.a pantu.

- (27) Lai nodrošinātu, ka uzņēmumi var piekļūt praktiskai informācijai par Direktīvā 2013/34/ES izklāstīto obligāto un brīvprātīgo ilgtspējas ziņu sniegšanas standartu piemērošanu, un lai atvieglotu minēto ilgtspējas ziņu sniegšanas standartu piemērošanas slogu, Komisijai būtu jānodrošina īpašs tiešsaistes portāls. Minētajam īpašajam tiešsaistes portālam būtu jānodrošina piekļuve informācijai, norādījumiem un atbalstam, tostarp attiecīgajām veidnēm, kas attiecas uz minētajiem ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem. Īpašajam tiešsaistes portālam vajadzētu būt savstarpēji saistītam ar dalībvalstu nodrošinātiem tiešsaistes atbalsta pasākumiem, ja tādi ir, lai ņemtu vērā valstu kontekstu.
- (28) Lai samazinātu administratīvo slogu, kas izriet no ilgtspējas ziņu sniegšanas prasību izpildes un kas galvenokārt saistīts ar datu vākšanu, datu apstrādi un datu kopīgošanu starp uzņēmumiem, Komisijai būtu jāiesniedz ziņojums par iniciatīvām, kas ļauj uzņēmumiem vākt, apstrādāt datus un apmainīties ar tiem drošā, netraucētā un automatizētā veidā. |Minētajam būtu jāietver: saskaņotu, standartizētu un strukturētu digitālo datu formātu nodrošināšana efektīvai ar darbību saistīto datu, piemēram, elektronisko rēķinu vai digitālo VSME ziņojumu, kopīgošanai starp uzņēmumiem; minimālo tehnisko prasību noteikšana digitālajām sistēmām, ko izmanto ilgtspējas datu pārvaldībai un ziņošanai, lai nodrošinātu sadarbību; piekļuves nodrošināšana uzticamiem un kvalificētiem datiem; un iespējas nodrošināšana kopīgot datus, izmantojot atvērtu un kopīgu Savienības datu apmaiņas infrastruktūru.

- (29) Lai pielāgotu neto apgrozījuma robežvērtības uzņēmumiem, uz kuriem attiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, jo laika gaitā inflācija samazinās to reālo vērtību, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanās darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu¹³. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (30) Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta pirmā daļa nosaka datumus, sākot no kuriem dalībvalstīm jāpiemēro Direktīvā 2013/34/ES noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības – nosakot dažādus datumus atkarībā no attiecīgā uzņēmuma lieluma. Tā kā tikai uz uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un kuru vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gadā, grupas līmenī attiecīgi ir jāpiemēro ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, būtu jāpielāgo piemērošanas datumu noteikšanas kritēriji un būtu jāsvīturo atsauce uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā.

---

¹³ OV L 123, 12.5.2016., p. 1. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj.

- (31) Ir svarīgi nodrošināt juridisko noteiktību attiecībā uz to uzņēmumu darbības jomas sašaurināšanu, uz kuriem attiecas ilgspējas ziņu sniegšanas prasības, jo īpaši saistībā ar attiecīgo noteikumu individuālo darbības jomu jebkurā brīdī. Attiecīgi Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunkts, kas skar pirmo uzņēmumu kopumu, uz ko attiecas minētā direktīva, būtu jāgroza, lai ierobežotu tā piemērošanu līdz trim finanšu gadiem no 2024. gada 1. janvāra. Attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas 2027. gada 1. janvārī vai vēlāk, būtu jāpiemēro Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta pirmās daļas b) apakšpunkts, kas skar otro uzņēmumu kopumu, uz ko attiecas minētā direktīva. Līdz ar to uzņēmumi, kas ietilpst minētās direktīvas 5. panta 2. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta darbības jomā, bet neietilpst tās b) apakšpunkta darbības jomā, kā grozīts ar šo direktīvu, neietilps šīs direktīvas darbības jomā no finanšu gadiem, kas sākas 2027. gada 1. janvārī vai vēlāk. Tomēr, lai slogu samazinātu pēc iespējas ātrāk, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai šādus uzņēmumus atbrīvot no ziņošanas pienākumiem attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas laikposmā no 2025. gada 1. janvāra līdz 2026. gada 31. decembrim. Dalībvalstīm minētā atkāpe ir jāīsteno tā, lai nodrošinātu atbilstību juridiskās noteiktības principam.

- (32) Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta trešā daļa nosaka datumus, sākot no kuriem dalībvalstīm jāpiemēro Direktīvā 2004/109/EK noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības – nosakot dažādus datumus atkarībā no attiecīgā emitenta lieluma. Tā kā tikai uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un kuru vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gadā, grupas līmenī attiecīgi ir jāpiemēro ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, būtu jāpielāgo piemērošanas datumu noteikšanas kritēriji un būtu jāsvīturo atsauce uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kuru vērtspapīrus ir atļauts tirgot regulētā tirgū Savienībā.

- (33) Ir svarīgi nodrošināt juridisko noteiktību attiecībā uz to emitentu darbības jomas sašaurināšanu, uz kuriem attiecas ilgspējas ziņu sniegšanas prasības, jo īpaši saistībā ar attiecīgo noteikumu individuālo darbības jomu jebkurā brīdī. Attiecīgi Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta trešās daļas a) apakšpunkts, kas skar pirmo emitentu kopumu, uz ko attiecas minētā direktīva, būtu jāgroza, lai ierobežotu tā piemērošanu līdz trim finanšu gadiem no 2024. gada 1. janvāra. Attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas 2027. gada 1. janvārī vai vēlāk, būtu jāpiemēro Direktīvas (ES) 2022/2464 5. panta 2. punkta trešās daļas b) apakšpunkts, kas skar otro emitentu kopumu, uz ko attiecas minētā direktīva. Līdz ar to emitenti, kas ietilpst minētās direktīvas 5. panta 2. punkta trešās daļas a) apakšpunkta darbības jomā, bet neietilpst tās b) apakšpunkta darbības jomā, kā grozīts ar šo direktīvu, neietilps šīs direktīvas darbības jomā no finanšu gadiem, kas sākas 2027. gada 1. janvārī vai vēlāk. Tomēr, lai slogu samazinātu pēc iespējas ātrāk, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai šādus emitentus atbrīvot no ziņošanas pienākumiem attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas laikposmā no 2025. gada 1. janvāra līdz 2026. gada 31. decembrim. Dalībvalstīm minētā atkāpe ir jāīsteno tā, lai nodrošinātu atbilstību juridiskās noteiktības principam.

- (34) Ņemot vērā izmaiņas to uzņēmumu darbības jomā, uz kuriem attiecas ilgtspējas ziņu sniegšanas pienākumi, būtu jāpielāgo Direktīvas (ES) 2022/2464 noteikumi par pārskatīšanu un ziņošanu. Lai nodrošinātu, ka tiek īstenots Savienības mērķis ļaut atklāt pietiekamus datus par korporatīvo ilgtspēju, Komisijai būtu jānovērtē ar šo direktīvu grozītās Direktīvas (ES) 2022/2464 jaunās darbības jomas atbilstība. Ir lietderīgi minēto novērtēšanu jo īpaši balstīt uz analīzi par to, kādas ir vajadzības pēc ilgtspējas datiem, lai mobilizētu privātās investīcijas Eiropas zaļā kursa mērķu sasniegšanai, no vienas puses, un par to, kā ilgtspējas ziņu sniegšana ietekmē Savienības uzņēmumu konkurētspēju, no otras puses. Ir arī svarīgi, lai pārskatīšanā tiktu ņemta vērā iegūtā paraugprakse un uzņēmumu faktiskā gatavība sniegt ilgtspējas informāciju saskaņā ar Direktīvu (ES) 2022/2464. |Minētajā nolūkā un ņemot vērā samērīguma principu, ir svarīgi, lai, apsverot darbības jomas iespējamo paplašināšanu, Komisija apsvērtu, vai minēto paplašināšanu līdzsvarot ar iespēju izveidot vienkāršotu ziņošanas režīmu.
- (35) Direktīva (ES) 2024/1760 nevar būt pamats tam, lai samazinātu konkrētu tiesību un interešu aizsardzības līmeni, kas paredzēts valsts tiesību aktos vai koplīgumos, kuri piemērojami minētās direktīvas pieņemšanas laikā. Tomēr minētajam nebūtu jāliedz dalībvalstīm, īstenojot Direktīvu (ES) 2024/1760, pielāgot valsts tiesību aktus par uzņēmumu pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju, kas piemērojami minētās direktīvas pieņemšanas laikā, lai palielinātu vai nodrošinātu to saskaņošanu ar minēto direktīvu, jo īpaši attiecībā uz to darbības jomu.

(36) Direktīvas (ES) 2024/1760 mērķis nav nodrošināt visaptverošu satvaru cilvēktiesību vai vides aizsardzībai uzņēmumu darbības kontekstā. Tā vietā tās mērķis ir saskaņot valstu tiesību aktus attiecībā uz vispārējiem pienācīgas rūpības pienākumiem šādiem uzņēmumiem un atbildību šajā sakarā, tādējādi nodrošinot, ka uzņēmumi, kas darbojas iekšējā tirgū, veicina ilgtspējīgu attīstību. Pienācīgas rūpības procedūras drīzāk papildina, nevis aizstāj konkrētos juridiskos pienākumus, kuru uzdevums ir tieši vai netieši aizsargāt cilvēktiesības vai vidi. Minētie konkrētie juridiskie pienākumi cita starpā ietver pienākumus, kas izriet no darba, darba laika un vienlīdzības tiesību aktiem; tiesību aktiem par darba aizsardzību, tostarp par rīcību ar bīstamiem materiāliem; būvniecības standartiem un ēku zonējuma likumiem; un tiesību aktiem, kas reglamentē produktu drošību vai pārtikas nekaitīgumu. Visi šādi juridiskie pienākumi neietilpst Direktīvas (ES) 2024/1760 darbības jomā, ja vien un ciktāl tajos nav noteikti vispārīgi pienācīgas rūpības pienākumi. Lai palielinātu juridisko noteiktību un nodrošinātu, ka tiek nepārprotami saglabāta nepieciešamā regulatīvā brīvība, Direktīva (ES) 2024/1760 būtu jāgroza, lai vēl vairāk precizētu minētās direktīvas darbības jomas ierobežojumus.

(37) Direktīva (ES) 2024/1760 konkrētiem uzņēmumiem uzliek plašus pienācīgas rūpības pienākumus. Tāpēc tās darbības joma attiecas tikai uz īpaši lieliem uzņēmumiem. Tomēr ziņojumā “Eiropas konkurētspējas nākotne” ir norādīts, ka pienācīgas rūpības sistēma ir “liels regulatīvā sloga avots”, šajā sakarā secinot, ka “ir nepieciešams labāk ņemt vērā to uzņēmumu lielumu, kurus šis regulējums ietekmē”. Turklāt ar Direktīvu (ES) 2024/1760 tās mērķus attiecībā uz īpaši lieliem uzņēmumiem, kuriem ir vislielākā ietekme uz to vērtības ķēdi, uz cilvēktiesībām un uz vidi un kuriem ir lielākie resursi, lai pienācīgo rūpību īstenotu rūpīgi, var sasniegt vislabāk. Visu šo iemeslu dēļ un saskaņā ar būtisko vienkāršošanas mērķi Direktīvas (ES) 2024/1760 darbības joma būtu jāsamazina. Apgrozījuma robežvērtība no 450 000 000 EUR būtu jāpalielina uz 1 500 000 000 EUR un 1000 darbinieku sliekšnis būtu jāpalielina uz 5 000 darbiniekiem. Attiecīgi robežvērtības attiecībā uz uzņēmumiem, kas noslēguši franšīzes vai licencēšanas nolīgumus, būtu jāpalielina uz 75 000 000 EUR attiecībā uz autoratlīdzībām un uz 275 000 000 EUR attiecībā uz apgrozījumu.

(38) Direktīvas (ES) 2024/1760 4. panta 1. punkts dalībvalstīm aizliedz savos valsts tiesību aktos ieviest noteikumus jomā, uz kuru attiecas minētā Direktīva, nosakot pienācīgas rūpības pienākumus cilvēktiesību un vides jomā, kuri atšķiras no minētās direktīvas konkrētajiem noteikumiem. Lai nodrošinātu, ka dalībvalstis nepārsniedz to, kas ir paredzēts minētajā direktīvā, un lai izvairītos no sadrumstalotas regulatīvās vides radīšanas, kas radītu juridisko nenoteiktību un nevajadzīgu slogu, Direktīvas (ES) 2024/1760 pilnīgas saskaņošanas noteikumi būtu jāpaplašina, lai iekļautu papildu noteikumus, kas reglamentētu pienācīgas rūpības procesa galvenos aspektus. Tas jo īpaši ietver identifikācijas pienākumu, pienākumu piešķirt prioritāti nelabvēlīgai ietekmei, pienākumus novērst nelabvēlīgu ietekmi, kas ir identificēta vai būtu bijusi jāidentificē, un pienākumu nodrošināt sūdzību procedūru un paziņošanas mehānismu, kā arī pienākumu uzraudzīt pienācīgas rūpības prasības un pienākumu ziņot par jautājumiem, uz kuriem attiecas iepriekš minētā direktīva. Tajā pašā laikā dalībvalstīm arī turpmāk būtu jāļauj ieviest stingrākus noteikumus par citiem aspektiem vai noteikumus par pienācīgu rūpību, kas ir specifiskāki attiecībā uz mērķi vai aptverto jomu. Šādi noteikumi ietver valsts tiesību aktu noteikumus, kas reglamentē konkrētu nelabvēlīgu ietekmi vai konkrētas darbības nozares, lai panāktu atšķirīgu aizsardzības līmeni attiecībā uz cilvēktiesībām, nodarbinātību, sociālajām tiesībām, vidi vai klimatu. Lai palielinātu juridisko noteiktību un nodrošinātu nepieciešamo regulatīvo brīvību, jo īpaši attiecībā uz konkrētiem jauniem riskiem, saistībā ar kuriem pienācīgas rūpības pienākumi varētu būt svarīgi, būtu jāprecizē, ka šādi noteikumi ietver pienācīgas pārbaudes pienākumus attiecībā uz konkrētiem produktiem, pakalpojumiem vai situācijām. Savukārt valsts noteikumi, kas pārsniedz konkrētu mērķi vai jomu, piemēram, reglamentējot pienācīgas rūpības procesu kopumā vai reglamentējot pienācīgu rūpību veselā nozarē, nav šādi noteikumi.

- (39) Direktīvas (ES) 2024/1760 5. pants dalībvalstīm nosaka pienākumu nodrošināt, ka lielle uzņēmumi, kas pārsniedz noteiktu lielumu, īsteno uz pienācīgu rūpību cilvēktiesību un vides jomā. Minētās direktīvas 8. pantā ir prasīts, ka minētajiem uzņēmumiem ir jāveic atbilstoši pasākumi, lai identificētu un novērtētu nelabvēlīgo ietekmi, ņemot vērā attiecīgos riska faktoros. No uzņēmumiem vajadzētu prasīt veikt darbības jomas izpēti, balstoties uz pamatoti pieejamu informāciju nolūkā noteikt savas pašu darbības galvenās jomas, savu meitasuzņēmumu darbības jomas, kur tās saistītas ar to darbību ķēdēm, to darījuma partneru darbības jomas, kurās varētu rasties nelabvēlīga ietekme. Veicot darbības jomas izpēti, uzņēmumiem nav sistemātiski jāidentificē nelabvēlīgā ietekme vienības līmenī, bet gan ir jāaptver vispārīgās jomas. Darbības jomas izpētē uzņēmumiem būtu jāpaļaujas tikai uz informāciju, kas tiem ir saprātīgi pieejama, un tas parasti nozīmē, ka nevar pieprasīt informāciju no darījuma partneriem. Tomēr uzņēmumi var elastīgi spriest par to, kāda informācija tiem ir saprātīgi pieejama.

- (40) Balstoties uz darbības jomas izpētes rezultātiem, uzņēmumiem būtu jāveic padziļināts izvērtējums attiecībā uz jomām, kurās identificēta visiespējamākā vai visbūtiskākā nelabvēlīgā ietekme. Uzņēmumiem nebūtu jāuzliek pienākums pieprasīt informāciju no darījuma partneriem, ja nav konstatēti iespējami un nopietni riski. Padziļinātā novērtējuma mērķim vajadzētu būt precīzas un ticamas informācijas iegūšanai, jo īpaši par identificētās nelabvēlīgās ietekmes raksturu un apmēru, cēloņiem, būtiskumu un varbūtību, lai uzņēmums attiecīgā gadījumā varētu piešķirt prioritāti identificētai faktiskai un iespējamai nelabvēlīgai ietekmei saskaņā ar Direktīvu (ES) 2024/1760 un pieņemt pienācīgus pasākumus ietekmes novēršanai saskaņā ar minēto direktīvu. Lai nodrošinātu uzņēmumiem papildu elastību, ja uzņēmums ir identificējis nelabvēlīgu ietekmi, kas ir vienlīdz iespējama vai vienlīdz būtiska vairākās jomās, minētajam uzņēmumam būtu jāspēj par prioritāti noteikt tādas nelabvēlīgās ietekmes novērtēšanu, kurā ir iesaistīti tiešie darījuma partneri. Uzņēmumiem ir jāveic tikai atbilstoši pasākumi, lai identificētu nelabvēlīgu ietekmi. Tādējādi tiem nav pienākuma identificēt katru nelabvēlīgu ietekmi savā, savu meitasuzņēmumu un savu darījuma partneru darbībā. Dažos gadījumos minētais varētu izraisīt situāciju, ka šāda ietekme netiek konstatēta un tādējādi netiek novērsta, mazināta, izbeigta vai samazināta līdz minimumam, neraugoties uz to, ka uzņēmums ir pilnībā izpildījis savus pienākumus saskaņā ar Direktīvu (ES) 2024/1760. No minētā izriet, ka uzņēmumi par šādu ietekmi netiktu sodīti saskaņā ar minēto direktīvu.

- (41) Lai ierobežotu lejupējo ietekmi uz citiem uzņēmumiem, tostarp maziem un vidējiem uzņēmumiem un maziem vidējas kapitalizācijas uzņēmumiem, ja runa ir par darījuma partneru padziļinātu novērtējumu, uzņēmumiem, uz kuriem attiecas Direktīva (ES) 2024/1760, būtu jāpieprasa informācija no darījuma partneriem tikai tad, ja minētā informācija ir nepieciešama. Ir svarīgi, ka jebkurš pieprasījums ir mērķtiecīgs, pamatots un samērīgs. Attiecībā uz darījuma partneriem, kam ir mazāk nekā 5000 darbinieku, uzņēmumiem informācija būtu jāpieprasa tikai tad, ja to nevar pamatoti iegūt ar citiem līdzekļiem, piemēram, no to rīcībā esošās informācijas vai citiem avotiem.
- (42) Direktīvas (ES) 2024/1760 8. panta 3. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka nelabvēlīgās ietekmes identificēšanas un novērtēšanas nolūkā uzņēmumiem ir tiesības izmantot pienācīgus resursus, tostarp neatkarīgus ziņojumus un informāciju, kas savākta, izmantojot minētajā direktīvā paredzēto paziņošanas mehānismu un sūdzību procedūru. Lai uzņēmumiem un attiecīgajiem darījumu partneriem samazinātu atbilstības nodrošināšanas slogu, būtu jāprecizē, ka pienācīgi resursi varētu būt arī digitālie risinājumi un nozares un daudzu ieinteresēto personu iniciatīvas. Tāpēc uzņēmumiem būtu jāspēj iegūt nepieciešamo informāciju ar nozares un daudzu ieinteresēto personu iniciatīvu starpniecību, lai izvairītos no dubultiem pieprasījumiem. Tomēr uzņēmumiem paliek arī iespēja iegūt informāciju individuāli.

- (43) Tā kā nelabvēlīgajai ietekmei būtu jāpiešķir prioritāte atkarībā no tās smaguma un iespējamības un tā būtu jānovērš pakāpeniski, ja nav iespējams vienlaikus un pilnībā novērst visu uzņēmuma konstatēto nelabvēlīgo ietekmi, tas nebūtu jāsoda saskaņā ar Direktīvu (ES) 2024/1760.
- (44) Uzņēmumi varētu atrasties situācijās, kad to izlaide lielā mērā ir atkarīga no viena vai vairākiem piegādātājiem. Jo īpaši, ja šāda piegādātāja darbība ir saistīta ar būtisku nelabvēlīgu ietekmi, tostarp bērnu darbu vai būtisku kaitējumu videi, un uzņēmums ir nesekmīgi izsmēlis visus pienācīgas rūpības pasākumus šādas ietekmes novēršanai, uzņēmumam kā galējo līdzekli prasa apturēt darījuma attiecības, vienlaikus turpinot sadarbību ar piegādātāju, lai rastu risinājumu, pēc iespējas jebkādā veidā vēl vairāk palielinot no apturēšanas izrietošo spiedienu, pēc iespējas jebkādā veidā vēl vairāk palielinot no apturēšanas izrietošo spiedienu. Apturēšana būtu jāizbeidz, tiklīdz nelabvēlīgā ietekme ir novērsta.

- (45) Lai samazinātu slogu uzņēmumiem un samērīgāk pielāgotu sadarbību ar ieinteresētajām personām, uzņēmumiem būtu jāprasa sadarboties tikai ar tiem darba ņēmējiem, to pārstāvjiem, tostarp arodbiedrībām, un personām un kopienām, kuru tiesības vai intereses tieši skar vai varētu tieši skart uzņēmuma, tā meitasuzņēmumu un tā darījuma partneru produkti, pakalpojumi un darbības, un kuriem ir saikne ar konkrēto posmu īstenotajā pienācīgas rūpības procesā. Tas ietver personas vai kopienas darījumu partneru ekspluatēto ražotņu tuvumā, ja minētās personas vai kopienas tieši skar piesārņojums, vai pirmiedzīvotājus, kuru tiesības uz zemi vai resursiem tieši ietekmē tas, kā darījuma partneris iegādājas, attīsta vai citādi izmanto zemi, mežus vai ūdeņus. Turklāt sadarbība ar ieinteresētajām personām būtu nepieciešama tikai dažās pienācīgas rūpības procesa daļās, proti, identifikācijas posmā, rīcības plānu un uzlabotu rīcības plānu izstrādē un korektīvu pasākumu izstrādē.
- (46) Lai samazinātu administratīvo slogu uzņēmumiem, Komisijai līdz 2027. gada 26. jūlijam būtu jāpieņem vispārējas pienācīgas rūpības pamatnostādnes. Vienlaikus Direktīvas (ES) 2024/1760 piemērošanas termiņš visiem uzņēmumiem būtu jāatliek līdz 2029. gada 26. jūlijam. Minētajam divu gadu intervālam būtu jādod uzņēmumiem pietiekami daudz laika, lai, īstenojot pienācīgas rūpības pasākumus, varētu tikt ņemti vērā Komisijas pamatnostādnēs iekļautie praktiskie norādījumi un paraugprakse.

- (47) Direktīvas (ES) 2024/1760 noteikumi par klimata pārmaiņu pārkārtošanās plānu ir atzīti par nesamērīgiem, jo īpaši administratīvā sloga dēļ uzņēmumiem un valsts uzraudzības iestādēm, un tie varētu izraisīt juridisko nenoteiktību. Ir nepieciešams atcelt minētos noteikumus, lai racionalizētu pienākumus un atbalstītu mērķtiecīgāku un efektīvāku minētās direktīvas īstenošanu.

(48) Direktīvas (ES) 2024/1760 27. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jāparedz efektīvi, samērīgi un atturoši sodi. Minētās direktīvas 27. panta 2. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm, lemjot par sodu piemērošanu un nosakot to veidu un attiecīgo līmeni, pienācīgi jāņem vērā virkne faktoru, kas veido pārkāpuma smagumu un atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus faktorus. Minētās direktīvas 27. panta 4. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm, nosakot naudas sodus, tie jābalsta uz attiecīgā uzņēmuma neto apgrozījumu pasaulē. Tomēr minētā prasība šķiet nevajadzīga un to varētu nepareizi interpretēt kā prasību, ka naudas sodu pamatā ir jābūt tikai vai galvenokārt neto apgrozījumam pasaulē. Tā vietā saskaņā ar prasību, ka sodiem jābūt efektīviem, samērīgiem un atturošiem, uzraudzības iestādēm ir pienācīgi jāņem vērā uzņēmuma neto apgrozījums pasaulē vai, ja uzņēmums ietilpst grupā, galvenā mātesuzņēmuma neto konsolidētais apgrozījums visā pasaulē, papildus virknei citu faktoru, kas noteikti minētās direktīvas 27. panta 2. punktā. Attiecīgi prasība balstīt naudas sodus uz neto apgrozījumu pasaulē būtu jāsvītro. Savukārt, lai nodrošinātu vienlīdzīgus konkurences apstākļus visā Savienībā un, ievērojot saskaņošanas mērķi, būtu jāprasa dalībvalstīm noteikt vienotu naudas sodu maksimālo apmēru 3 % apmērā no neto apgrozījuma pasaulē. Būtu jāprecizē šā maksimālā apmēra piemērošana uzņēmumiem, kas ietilpst grupās. Turklāt, lai palielinātu izpildes prakses saskaņotību visā Savienībā, Komisijai sadarbībā ar dalībvalstīm būtu jāizstrādā pamatnostādnes, lai palīdzētu uzraudzības iestādēm noteikt sodu līmeni.

(49) Lai labāk sasniegtu atbilstību subsidiaritātes principam, būtu jāatceļ konkrētais Savienības mēroga atbildības režīms, kas pašlaik paredzēts Direktīvā (ES) 2024/1760. Tajā pašā laikā saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un Savienības tiesību aktiem dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka no nelabvēlīgas ietekmes cietušajiem ir faktiskā iespēja vērsties tiesā, un jāgarantē viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kā noteikts Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 2. panta 3. punktā, Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 8. pantā, Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (Orhūsas konvencija) 9. panta 3. punktā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā. Tāpēc dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka gadījumā, ja uzņēmums tiek saukts pie atbildības par Direktīvā (ES) 2024/1760 noteikto pienācīgas rūpības prasību neievērošanu un ja šāda neievērošana ir radījusi kaitējumu, cietušie var saņemt pilnu kompensāciju. Minētā kompensācija būtu jāpiešķir saskaņā ar efektivitātes un līdzvērtības principiem. Ņemot vērā atšķirīgos noteikumus un tradīcijas, kas pastāv valstu līmenī attiecībā uz pārstāvības prasību celšanas atļaušanu, konkrētā prasība šajā sakarā, kas noteikta Direktīvā (ES) 2024/1760, būtu jāsvītro.

Šāda svītrosana neskar nevienu piemērojamo valsts tiesību aktu noteikumu, kas ļauj arodbiedrībai, nevalstiskai cilvēktiesību vai vides organizācijai, citai nevalstiskai organizācijai vai valsts cilvēktiesību iestādei celt prasības, lai īstenotu iespējamās cietušās personas tiesības, vai atbalstīt šādas prasības, ko tieši cēlusi šāda puse. Turklāt tā paša iemesla dēļ būtu jāsvītros dalībvalstīm noteiktā prasība nodrošināt, ka noteikumi par atbildību ir prevalējoši un obligāti piemērojami gadījumos, kad tiesības, kas tiek piemērotas prasībām šajā sakarā, nav dalībvalsts tiesību akti. Šāda svītrosana neierobežo dalībvalstu iespēju paredzēt, ka valsts tiesību aktu noteikumiem, ar kuriem transponē Direktīvu (ES) 2024/1760, ir prevalējošas imperatīvas normas, kā minēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 864/2007¹⁴, gadījumos, kad tiesību akti, kas ir piemērojami prasībām šajā sakarā, nav dalībvalsts tiesību akti.

---

¹⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) (OV L 199, 31.7.2007., 40. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2007/864/oj>).

- (50) Direktīvas (ES) 2024/1760 36. panta 1. punktā ir noteikts, ka Komisijai līdz 2026. gada 26. jūlijam ir jāiesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojums par to, vai ir jānosaka tādas papildu prasības par pienācīgu rūpību attiecībā uz ilgtspēju, kuras pielāgotas regulētiem finanšu uzņēmumiem attiecībā uz finanšu pakalpojumu sniegšanu un ieguldījumu darbībām, un par iespējam saistībā ar šādām pienācīgas rūpības prasībām un to ietekmi. Tā kā šādas pārskatīšanas termiņš nedod pietiekamu laiku, lai ņemtu vērā pieredzi, kas gūta saistībā ar jaunizveidoto vispārējo pienācīgas rūpības regulējumu, Direktīvas (ES) 2024/1760 noteikumi par pārskatīšanu un ziņošanu būtu jāgroza.
- (51) Transponēšanas termiņš būtu jāatliek par vienu gadu, un datumi, no kuriem dalībvalstīm jāpiemēro Direktīva (ES) 2024/1760, būtu jāvienādo attiecībā uz visiem uzņēmumiem, kuri ietilpst minētās direktīvas darbības jomā, lai dotu tiem vairāk laika sagatavoties minētās direktīvas prasībām. Turklāt būtu jāgroza vēl vairāki citi datumi minētajā direktīvā, lai atspoguļotu šo atlikšanu par vienu gadu, kā arī atlikšanu, kas noteikta Direktīvā (ES) 2025/794.
- (52) Tā kā šīs direktīvas mērķus nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet rīcības mēroga vai iedarbības dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(53) Tāpēc Direktīvas 2006/43/EK, 2013/34/ES, (ES) 2022/2464 un (ES) 2024/1760 būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2006/43/EK

Direktīvu 2006/43/EK groza šādi:

1) direktīvas 3. panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstu kompetentās iestādes par revīzijas uzņēmumiem drīkst apstiprināt vienīgi uzņēmumus, kuri atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) fiziskajām personām, kas revīzijas uzņēmuma vārdā veic obligātās revīzijas, ir jāatbilst vismaz obligātās revīzijas nosacījumiem, kas paredzēti šīs direktīvas 4. pantā, 6. panta 1. punktā, 7. panta 1. punktā, 8. panta 1. un 2. punktā, 9. pantā, 10. panta 1. punkta pirmajā daļā, 11. pantā un 12. pantā, un tām jābūt attiecīgajā dalībvalstī apstiprinātām kā obligātajiem revidentiem;

- b) balsstiesību vairākumam struktūrā jāpieder kādā dalībvalstī apstiprinātiem revīzijas uzņēmumiem vai fiziskām personām, kas atbilst vismaz obligātās revīzijas nosacījumiem, kas paredzēti šīs direktīvas 4. pantā, 6. panta 1. punktā, 7. panta 1. punktā, 8. panta 1. un 2. punktā, 9. pantā, 10. panta 1. punkta pirmajā daļā, 11. pantā un 12. pantā. Dalībvalstis var noteikt, ka šādām fiziskajām personām ir jābūt apstiprinātām arī citā dalībvalstī. Kooperatīvu, krājbanku un līdzīgu struktūru, kā minēts Direktīvas 86/635/EEK 45. pantā, kooperatīva, krājbankas vai līdzīgas struktūras meitasuzņēmuma vai juridiskā pēcteča, kā minēts Direktīvas 86/635/EEK 45. pantā, obligātās revīzijas nolūkā dalībvalstis var paredzēt citus īpašus noteikumus par balsstiesībām;
- c) uzņēmuma administratīvās vai pārvaldības struktūras locekļu vairākumam, nepārsniedzot 75 %, ir jābūt kādā dalībvalstī apstiprinātiem revīzijas uzņēmumiem vai fiziskām personām, kas atbilst vismaz obligātās revīzijas nosacījumiem, kas paredzēti šīs direktīvas 4. pantā, 6. panta 1. punktā, 7. panta 1. punktā, 8. panta 1. un 2. punktā, 9. pantā, 10. panta 1. punkta pirmajā daļā, 11. pantā un 12. pantā. Dalībvalstis var noteikt, ka šādām fiziskajām personām ir jābūt apstiprinātām arī citā dalībvalstī. Ja šādā struktūrā nav vairāk kā divi locekļi, vienam no šiem locekļiem ir jāatbilst vismaz šajā apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem;

d) uzņēmumam ir jāatbilst 4. pantā paredzētajiem nosacījumiem

Dalībvalstis drīkst paredzēt papildu nosacījumus vienīgi saistībā ar c) apakšpunktu. Šādi papildu nosacījumi ir samērīgi ar sasniedzamo mērķi, un tie attiecas vienīgi uz noteikti nepieciešamajiem nosacījumiem..”;

2) direktīvas 24.b panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanu veic revīzijas uzņēmums, šis revīzijas uzņēmums ieceļ vismaz vienu galveno ilgtspējas partneri, kuram ir jāatbilst vismaz 4. pantā un 6. līdz 12. pantā paredzētajiem nosacījumiem un kurš ir jāapstiprina kā obligātais revidents attiecīgajā dalībvalstī. Šis galvenais ilgtspējas partneris var būt galvenais revīzijas partneris vai viens no galvenajiem revīzijas partneriem. Revīzijas uzņēmums piešķir galvenajam(-iem) ilgtspējas partnerim(-iem) pietiekamus resursus un nodrošina personālu, kuram ir nepieciešamā kompetence un spējas pienācīgi savu uzdevumu izpildei.”;

3) direktīvas 26.a panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Komisija ne vēlāk kā līdz 2027. gada 1. jūlijam saskaņā ar 48.a pantu pieņem deleģētos aktus, lai papildinātu šo direktīvu, paredzot ierobežotas ticamības apliecināšanas standartus, ar kuriem nosaka procedūras, kas jāveic revidentam(-iem) un revīzijas uzņēmumam(-iem), lai sagatavotu savus secinājumus par ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamību, tostarp par uzdevumu plānošanu, riska ņemšanu vērā un reakciju uz riskiem, kā arī par to, kāda veida secinājumi ir iekļaujami ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanas ziņojumā vai attiecīgā gadījumā revīzijas ziņojumā.

Komisija pieņem pirmajā daļā minētos ierobežotas ticamības apliecināšanas standartus, nodrošinot, ka minētie standarti:

- a) ir izstrādāti atbilstošā procedūrā, publiskā pārraudzībā un pārredzami;
- b) veicina augstu ticamības un kvalitātes līmeni gada vai konsolidētās ilgtspējas ziņu sniegšanas procesā; un
- c) atbilst Savienības sabiedrības interesēm.;

4) direktīvas 45. pantu groza šādi:

a) panta 5. punkta otrās daļas a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) trešās valsts revīzijas vienības administratīvās vai pārvaldības struktūras locekļu vairākums atbilst prasībām, kas līdzvērtīgas 4. līdz 10. pantā noteiktajām prasībām, izņemot 7. panta 2. punktā, 8. panta 3. punktā un 10. panta 1. punkta otrajā daļā noteiktajām prasībām;

b) iekļauj šādu punktu:

“5.b Dalībvalstis nepiemēro 1. līdz 5.a punktu attiecībā uz ticamības apliecināšanas ziņojumiem par gada vai konsolidēto ilgtspējas ziņu sniegšanu, kas sniegti par finanšu gadiem, kuri sākas laikposmā no 2025. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, gadījumos, kad attiecīgais trešās valsts revidents vai revīzijas struktūra sniedz dalībvalsts kompetentajām iestādēm šādu informāciju:

- a) attiecīgā trešās valsts revidenta vai revīzijas struktūras vārds vai nosaukums, adrese un informācija par tās juridisko struktūru;
- b) deklarācija par to, ka trešās valsts revidents, kas paraksta ticamības apliecināšanas ziņojumu, ir ieguvis zināšanas ilgtspējas ziņu sniegšanas un tās ticamības apliecināšanas jomā, un informācija par šādu zināšanu līmeni;
- c) ja trešās valsts revidents vai revīzijas struktūra ir kāda tīkla daļa – minētā tīkla apraksts;
- d) ticamības apliecināšanas standarti un ar neatkarību saistītās prasības, kas piemērotas attiecīgajai ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanai;
- e) trešās valsts revīzijas struktūras iekšējās kvalitātes kontroles sistēmas apraksts, kas aptver ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanu; un

- f) norāde par to, vai un kad pēdējo reizi veikta trešās valsts revidenta vai revīzijas struktūras kvalitātes nodrošināšanas pārbaude attiecībā uz ilgtspējas ticamības apliecināšanas uzdevumiem, un nepieciešamā informācija par minētās kvalitātes nodrošināšanas pārbaudes rezultātiem.

Saņemot pirmajā daļā minēto informāciju, dalībvalsts kompetentās iestādes reģistrē attiecīgo trešās valsts revidentu vai revīzijas struktūru ilgtspējas ziņu sniegšanas ticamības apliecināšanas nolūkā un skaidri norāda, ka reģistrācija veikta reģistrācijas pārejas režīmā, kas noteikts pirmajā daļā. Ja attiecīgais trešās valsts revidents vai revīzijas struktūras nesniedz kādu no pirmajā daļā minētajām ziņām, dalībvalsts kompetentās iestādes minēto trešās valsts revidentu vai revīzijas struktūru neregistrē.

- 5) direktīvas 48.a panta 2. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Pilnvaras pieņemt 26.a panta 3. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku.”.

2. pants

Grozījumi Direktīvā 2013/34/ES

Direktīvu 2013/34/ES groza šādi:

1) direktīvas 1. pantu groza šādi:

a) panta 3. punkta ievaddaļu aizstāj ar šādu:

“Šīs direktīvas 19.a, 29.a, 29.d, 30. un 33. pantā, 34. panta 1. punkta otrās daļas aa) apakšpunktā, 34. panta 2. un 3. punktā un 51. pantā paredzētos koordinācijas pasākumus piemēro arī dalībvalstu normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas attiecas uz šādiem uzņēmumiem neatkarīgi no to juridiskās formas, ar noteikumu, ka minētie uzņēmumi ir uzņēmumi, kuros bilances datumā neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Šīs direktīvas 19.a, 29.a un 29.d pantā paredzētos koordinācijas pasākumus nepiemēro ne Eiropas Finanšu stabilitātes instrumentam (EFSI), kas izveidots ar EFSI pamat nolīgumu, ne Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/2088 2. panta 12. punkta b) un f) apakšpunktā minētajiem finanšu produktiem*.

---

* Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/2088 (2019. gada 27. novembris) par informācijas atklāšanu, kas saistīta ar ilgtspēju, finanšu pakalpojumu nozarē (OV L 317, 9.12.2019., 1. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2088/oj>);

2) direktīvas 3. panta 13. punktu aizstāj ar šādu:

“13. Lai pielāgotos inflācijas ietekmei, Komisija vismaz reizi piecos gados pārskata un attiecīgā gadījumā ar deleģētiem aktiem saskaņā ar 49. pantu groza šā panta turpmāk uzskaitītajos noteikumos minētās robežvērtības, ņemot vērā Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī publicētos inflācijas rādītājus:

- a) šā panta 1. līdz 7. punktā;
- b) šīs direktīvas 19. panta 1. punkta ceturtajā daļā, 19.a panta 1. punkta pirmajā daļā un 29.a panta 1. punkta pirmajā daļā; un
- c) šīs direktīvas 40.a panta 1. punkta otrajā, ceturtajā un piektajā daļā.”;

3) direktīvas 19. panta 1. punkta ceturto daļu aizstāj ar šādu:

“Uzņēmumi, kuros bilances datumā neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā, sniedz informāciju par būtiskajiem nemateriālajiem resursiem un paskaidro, kā uzņēmuma darbības modelis ir pamatā atkarīgs no šādiem resursiem un kā šie resursi uzņēmumam rada vērtību.”

4) direktīvas 19.a pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

Uzņēmumi, kuros bilances datumā neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā, vadības ziņojumā iekļauj informāciju, kura vajadzīga, lai izprastu uzņēmuma ietekmi uz ilgtspējas jautājumiem, un informāciju, kas vajadzīga, lai izprastu, kā ilgtspējas jautājumi ietekmē uzņēmuma attīstību, darbības rezultātus un stāvokli.”;

b) panta 3. punktu groza šādi:

i) pēc pirmās daļas iekļauj šādas daļas:

“Trešajā, ceturtajā un piektajā daļā piemēro šādas definīcijas:

a) “ziņojošais uzņēmums” ir uzņēmums, kuram ir pienākums ziņot, ievērojot šā panta 1. punktu;

b) “aizsargātais uzņēmums” ir uzņēmums, kura:

i) vidējais darbinieku skaits bilances datumā nepārsniedz 1000 finanšu gadā; un

ii) ir ziņojošā uzņēmuma vērtības ķēdes uzņēmums;

c) “brīvprātīgie standarti” ir standarti brīvprātīgai izmantošanai, kā minēts 29.ca pantā.

Ziņojošie uzņēmumi var paļauties uz savas vērtības ķēdes uzņēmumu pašdeklarāciju, lai noteiktu, vai tie ir aizsargātie uzņēmumi. Ziņojošajiem uzņēmumiem nav jāveic pasākumi, lai pārbaudītu informāciju, kas iekļautā šādā pašdeklarācijā. Tomēr tie neatsaucas uz pašdeklarāciju, ja tie zina vai var pamatoti uzskatīt, ka tie zina, ka deklarācija ir acīmredzami nepareiza.

Aizsargātajiem uzņēmumiem ir tiesības atteikties sniegt informāciju, kas pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju, atbildot uz pieprasījumu, kas iesniegts ilgtspējas ziņu sniegšanas nolūkā, kā prasīts šajā direktīvā. Turklāt:

- a) nosakot līgumiskas un citas vienošanās, lai izpildītu šajā direktīvā noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, ziņojošie uzņēmumi nepieprasa aizsargātajiem uzņēmumiem sniegt informāciju, kas pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju;
- b) neviens līguma noteikums, kas ir pretrunā a) apakšpunktam, nav saistošs, tomēr neietekmējot pārējo līguma noteikumu saistošo raksturu;
- c) ja ziņojošais uzņēmums tieši vai netieši pieprasa informāciju no aizsargātajiem uzņēmumiem ilgtspējas ziņu sniegšanas nolūkā, kā prasīts šajā direktīvā, un visa minētā informācija vai tās daļa pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju, minētais ziņojošais uzņēmums nodrošina, ka aizsargātie uzņēmumi ir informēti par:
  - i) to, kura informācija pārsniedz informāciju, kas norādīta brīvprātīgajos standartos; un

- ii) to, ka aizsargātajiem uzņēmumiem ir likumiskas tiesības atteikties sniegt informāciju;
- d) ziņojošie uzņēmumi, kas sniedz nepieciešamo informāciju par vērtības ķēdi, nesniedzot informāciju no aizsargātajiem uzņēmumiem, ir izpildījuši pirmajā daļā noteikto pienākumu sniegt informāciju par vērtības ķēdi, ja šī informācija pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju.

Nekas no ceturtajā daļā paredzētā:

- a) neietekmē informācijas pieprasījumus nolūkos, kas nav saistīti ar ilgtspējas informācijas sniegšanu, kā prasīts šajā direktīvā, tostarp Savienības pieprasījumus Savienības prasību uzņēmumiem veikt pienācīgas rūpības procesu izpildei; vai
- b) neuzliek vai nenozīmē nekādu pienākumu nevienam vērtības ķēdes uzņēmumam sniegt ilgtspējas informāciju.

Pirmajos trīs šīs direktīvas piemērošanas gados saskaņā ar 1. punktu uzņēmumi, kuriem ir pienākums sniegt ilgtspējas ziņas, un gadījumos, kad visa nepieciešamā informācija par tā vērtības ķēdi nav pieejama, uzņēmums apraksta centienus, kas veikti, lai iegūtu informāciju par savu vērtības ķēdi, iemeslus, kāpēc visu nepieciešamo informāciju nebija iespējams iegūt, un savus plānus visas nepieciešamās informācijas iegūšanai nākotnē. Pēc minētā trīs gadu pārejas perioda uzņēmums izpilda ziņošanas prasības attiecībā uz informāciju par vērtības ķēdi, izmantojot informāciju, kas tieši iegūta no tā vērtības ķēdes uzņēmumiem, vai attiecīgā gadījumā aplēses par minēto informāciju.”;

- ii) otro daļu svīturo;
- iii) ceturto daļu aizstāj ar šādu:

“Sniedzot ziņas ar 1. un 2. punktā minēto informāciju, uzņēmumi var nesniegt šādu informāciju:

- a) izņēmuma gadījumos informāciju, kuras atklāšana nopietni kaitētu uzņēmuma komerciālajam stāvoklim, ar noteikumu, ka ir izpildīti turpmāk minētie nosacījumi:
  - i) šāda nesniegtā informācija neliedz gūt taisnīgu un līdzsvarotu izpratni par uzņēmuma attīstību, darbības rezultātiem un stāvokli vai par tā galvenajiem riskiem vai galveno ietekmi;

- ii) uzņēmums ir konstatējis, ka nav iespējams atklāt informāciju tā, ka tā tam ļautu sasniegt informācijas atklāšanas prasības mērķus, nopietni nekaitējot tā komerciālajam stāvoklim, piemēram, apkopotā veidā;
  - iii) uzņēmums atklāj to, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - iv) uzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;
- b) informāciju, kas atbilst intelektuālajam kapitālam, intelektuālajam īpašumam, zinātnībai, informāciju par tehnoloģijām vai inovācijas rezultātiem un kas būtu kvalificējama kā komercnoslēpums, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2016/943* 2. panta 1) punktā, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:
- i) uzņēmums atklāj to, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) uzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;

- c) klasificētu informāciju, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2023/2418** 2. panta 7) punktā, ar noteikumu, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:
- i) uzņēmums atklāj to, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) uzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;
- d) citu informāciju, kas jāaizsargā pret neatļautu piekļuvi vai atklāšanu, pamatojoties uz pienākumiem, kas noteikti citos Savienības tiesību aktos vai valsts tiesību aktos, lai aizsargātu fiziskas personas privātumu vai drošību vai juridiskas personas drošību, ar noteikumu, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:
- i) uzņēmums atklāj to, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) uzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt.

---

* Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/943 (2016. gada 8. jūnijs) par zinātības un darījumdarbības neizpaužamas informācijas (komercnoslēpumu) aizsardzību pret nelikumīgu iegūšanu, izmantošanu un izpaušanu (OV L 157, 15.6.2016., 1. lpp., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

** Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2023/2418 (2023. gada 18. oktobris), ar ko izveido instrumentu Eiropas aizsardzības industrijas pastiprināšanai, izmantojot kopīgu iepirkumu (*EDIRPA*) (OV L, 2023/2418, 26.10.2023., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2418/oj>).”;

c) panta 6. un 7. punktu svīturo;

d) panta 10. punktu aizstāj ar šādu:

“10. Šā panta 9. punktā paredzēto atbrīvojumu piemēro arī sabiedriskas nozīmes struktūrām, uz tām attiecinot šā panta prasības.”;

5) direktīvas 29.a pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Tādas grupas mātesuzņēmumi, kuras bilances datumā konsolidētā līmenī neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR, bet vidējais darbinieku skaits – 1000 finanšu gada laikā, konsolidētajā vadības ziņojumā iekļauj informāciju, kura vajadzīga, lai izprastu grupas ietekmi uz ilgtspējas jautājumiem, un informāciju, kas vajadzīga, lai izprastu, kā ilgtspējas jautājumi ietekmē grupas attīstību, darbības rezultātus un stāvokli.”;

b) panta 3. punktu groza šādi:

i) pēc pirmās daļas iekļauj šādas daļas:

“Punkta trešajā, ceturtajā un piektajā daļā piemēro šādas definīcijas:

a) “ziņojošais uzņēmums” ir uzņēmums, kuram ir pienākums ziņot, ievērojot šā panta 1. punktu;

b) “aizsargātais uzņēmums” ir uzņēmums, kura:

i) vidējais darbinieku skaits bilances datumā nepārsniedz 1000 finanšu gadā; un

ii) ir ziņojošā uzņēmuma vērtības ķēdes uzņēmums;

c) “brīvprātīgie standarti” ir standarti brīvprātīgai izmantošanai, kā minēts 29.ca pantā.

Ziņojošie uzņēmumi var paļauties uz savas vērtības ķēdes uzņēmumu pašdeklarāciju, lai noteiktu, vai tie ir aizsargātie uzņēmumi. Ziņojošajiem uzņēmumiem nav jāveic pasākumi, lai pārbaudītu informāciju, kas iekļauta šādā pašdeklarācijā. Tomēr tie neatsaucas uz pašdeklarāciju, ja tie zina vai var pamatoti uzskatīt, ka tie zina, ka deklarācija ir acīmredzami nepareiza.

Aizsargātajiem uzņēmumiem ir tiesības atteikties sniegt informāciju, kas pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju, atbildot uz pieprasījumu, kas iesniegts ilgtspējas ziņu sniegšanas nolūkā, kā prasīts šajā direktīvā. Turklāt:

- a) nosakot līgumiskas un citas vienošanās, lai izpildītu šajā direktīvā noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, ziņojošie uzņēmumi nepieprasa aizsargātajiem uzņēmumiem sniegt informāciju, kas pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju;
- b) neviens līguma noteikums, kas ir pretrunā a) apakšpunktam, nav saistošs, tomēr neietekmējot pārējo līguma noteikumu saistošo raksturu;
- c) ja ziņojošais uzņēmums tieši vai netieši pieprasa informāciju no aizsargātajiem uzņēmumiem ilgtspējas ziņu sniegšanas nolūkā, kā prasīts šajā direktīvā, un visa minētā informācija vai tās daļa pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju, minētais ziņojošais uzņēmums nodrošina, ka aizsargātie uzņēmumi ir informēti par:
  - i) to, kura informācija pārsniedz informāciju, kas norādīta brīvprātīgajos standartos; un

- ii) to, ka aizsargātajiem uzņēmumiem ir likumiskas tiesības atteikties sniegt informāciju;
- d) ziņojošie uzņēmumi, kas sniedz nepieciešamo informāciju par vērtības ķēdi, nesniedzot informāciju no aizsargātajiem uzņēmumiem, ir izpildījuši pirmajā daļā noteikto pienākumu sniegt informāciju par vērtības ķēdi, ja šī informācija pārsniedz brīvprātīgajos standartos norādīto informāciju.

Nekas no ceturtajā daļā paredzētā:

- a) neietekmē informācijas pieprasījumus nolūkos, kas nav saistīti ar ilgtspējas informācijas sniegšanu, kā prasīts šajā direktīvā, tostarp Savienības pieprasījumus Savienības prasību uzņēmumiem veikt pienācīgas rūpības procesu izpildei; vai
- b) neuzliek vai nenozīmē nekādu pienākumu nevienam vērtības ķēdes uzņēmumam sniegt ilgtspējas informāciju.

Pirmajos trīs šīs direktīvas piemērošanas gados saskaņā ar 1. punktu uzņēmumi, kuriem ir pienākums sniegt ilgtspējas ziņas, un gadījumos, kad visa nepieciešamā informācija par tā vērtības ķēdi nav pieejama, mātesuzņēmums apraksta centienus, kas veikti, lai iegūtu informāciju par savu vērtības ķēdi, iemeslus, kāpēc visu nepieciešamo informāciju nebija iespējams iegūt, un savus plānus visas nepieciešamās informācijas iegūšanai nākotnē. Pēc minētā trīs gadu pārejas perioda mātesuzņēmums izpilda ziņošanas prasības attiecībā uz informāciju par vērtības ķēdi, izmantojot informāciju, kas tieši iegūta no tā vērtības ķēdes uzņēmumiem, vai attiecīgā gadījumā aplēses par minēto informāciju.”;

- ii) otro daļu svītrot;
- iii) ceturto daļu aizstāj ar šādu:

“Ziņojot 1. un 2. punktā minēto informāciju, mātesuzņēmumi var nesniegt šādu informāciju:

- a) izņēmuma gadījumos informāciju, kuras atklāšana nopietni kaitētu grupas komerciālajam stāvoklim, ar noteikumu, ka ir izpildīti turpmāk minētie nosacījumi:
  - i) šāda nesniegtā informācija neliedz gūt taisnīgu un līdzsvarotu izpratni par grupas attīstību, darbības rezultātiem un stāvokli vai par tās galvenajiem riskiem vai galveno ietekmi;

- ii) mātesuzņēmums ir konstatējis, ka nav iespējams atklāt informāciju tā, ka tam ļautu sasniegt informācijas atklāšanas prasības mērķus, nopietni nekaitējot grupas komerciālajam stāvoklim, piemēram, apkopotā veidā;
  - iii) mātesuzņēmums atklāj, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - iv) mātesuzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;
- b) informāciju, kas atbilst intelektuālajam kapitālam, intelektuālajam īpašumam, zinātnībai, informāciju par tehnoloģijām vai inovācijas rezultātiem un kas būtu kvalificējama kā komercnoslēpums, kā definēts Direktīvas (ES) 2016/943 2. panta 1. punktā, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:
- i) mātesuzņēmums atklāj, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) mātesuzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;

- c) klasificētu informāciju, kā definēts Regulas (ES) 2023/2418 2. panta 7) punktā, ar noteikumu, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:
  - i) mātesuzņēmums atklāj, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) mātesuzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt;

- d) citu informāciju, kas jāaizsargā pret neatļautu piekļuvi vai atklāšanu, pamatojoties uz pienākumiem, kas noteikti citos Savienības tiesību aktos vai valsts tiesību aktos, lai aizsargātu fiziskas personas privātumu vai drošību vai juridiskas personas drošību, ar noteikumu, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:
  - i) mātesuzņēmums atklāj, ka tas ir izmantojis šajā daļā noteikto izņēmumu; un
  - ii) mātesuzņēmums katrā ziņojuma sniegšanas datumā atkārtoti novērtē, vai informāciju joprojām var nesniegt.”;

c) pantā iekļauj šādu punktu:

“4.a Atkāpjoties no šā panta 1. punkta, ja finanšu gada laikā uzņēmumu iegādes vai apvienošanās dēļ ir mainījies grupas sastāvs, mātesuzņēmums var nolemt šā panta 1. punktā minēto informāciju attiecībā uz uzņēmumiem, uz ko attiecas iegāde vai apvienošanās, neiekļaut konsolidētajā vadības ziņojumā, kas attiecas uz minēto finanšu gadu.

Atkāpjoties no šā panta 1. punkta, mātesuzņēmums var nolemt konsolidētajā vadības ziņojumā neiekļaut šā panta 1. punktā minēto informāciju par jebkuru meitasuzņēmumu, kas finanšu gada laikā izstājas no grupas.

Mātesuzņēmums, kas izmanto pirmajā vai otrajā daļā minētās iespējas, norāda jebkādos nozīmīgos notikumus, kuri ir ietekmējuši meitasuzņēmumu finanšu gada laikā un kuri ir skāruši grupas ietekmi attiecībā uz ilgtspējas jautājumiem vai ar tiem saistītos riskus vai iespējas.”;

d) pantā iekļauj šādu punktu:

7.a Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis nodrošina, ka mātesuzņēmumi, kas ir finanšu pārvaldītāju uzņēmumi, kuru meitasuzņēmumu darījumdarbības modeļi un darbības ir savstarpēji neatkarīgi, var izvēlēties neiekļaut savā konsolidētajā vadības ziņojumā 1. punktā minēto informāciju.”;

c) panta 9. punktu aizstāj ar šādu:

“9. Šā panta 8. punktā paredzēto izņēmumu piemēro arī sabiedriskas nozīmes struktūrām, uz kurām attiecas šā panta prasības.”;

6) direktīvas 29.b pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta trešo, ceturto un sesto daļu svītrot;

b) panta 2. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Ilgspējas ziņu sniegšanas standarti nodrošina sniegtās informācijas kvalitāti, prasot, lai tā būtu saprotama, nozīmīga, pārbaudāma, salīdzināma un precīzi sniegta.

Ilgspējas ziņu sniegšanas standarti uzņēmumiem nerada nesamērīgu administratīvo vai finanšu slogu, tostarp pēc iespējas ņemot vērā arī darbu pie globālo standartu

noteikšanas iniciatīvām attiecībā uz ziņošanu par ilgtspēju, kā prasīts 5. punkta

a) apakšpunktā un nodrošinot pēc iespējas vairāk atbilstības Savienības tiesību aktu

prasībām. Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos, ciktāl iespējams, par prioritāti

nosaka kvantitatīvas informācijas atklāšanu, ņemot vērā slogu uzņēmumiem un

lietotāju vajadzības.”;

c) panta 4. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos ņem vērā grūtības, ar kurām uzņēmumi var saskarties, vācot informāciju no dalībniekiem visā vērtības ķēdē, jo īpaši no tiem, uz kuriem neattiecas 19.a pantā vai 29.a pantā noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības, un no piegādātājiem jaunajos tirgos un ekonomikās. Ilgtspējas ziņu sniegšanas standartos precizē atklājamo informāciju par vērtības ķēdēm, kas ir samērīga un nozīmīga vērtības ķēdēs iekļauto uzņēmumu spējām un iezīmēm, un to darbības mērogam un sarežģītībai, un tas jo īpaši attiecas uz uzņēmumiem, kuriem nepiemēro 19.a pantā vai 29.a pantā noteiktās ilgtspējas ziņu sniegšanas prasības. Ar ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem neparedz, ka jāatklāj tāda informācija, kas uzņēmumiem būtu jāiegūst no tiem savas vērtības ķēdes uzņēmumiem, kuru vidējais darbinieku skaits bilances datumos nepārsniedz 1000 finanšu gadā, un kas pārsniegtu informāciju, kura atklājama saskaņā ar 29.ca pantā noteiktajiem ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem, kuru izmantošana ir brīvprātīga.”;

7) regulas 29.c pantu svīturo;

8) iekļauj šādu pantu:

“29.ca pants

Ilgospējas ziņu sniegšanas standarti, kuru izmantošana ir brīvprātīga

1. Lai uzņēmumiem, kuru vidējais darbinieku skaits bilances datumā nepārsniedz 1000 iepriekšējā finanšu gadā, atvieglotu brīvprātīgu ilgospējas informācijas sniegšanu un ierobežotu informāciju, ko šajā direktīvā paredzētajiem nolūkiem var pieprasīt no šādiem uzņēmumiem vērtības ķēdē, Komisija ir pilnvarota ar deleģētajiem aktiem saskaņā ar 49. pantu līdz ... [4 mēneši pēc šīs grozošās direktīvas stāšanās spēkā] izstrādāt ilgospējas ziņu sniegšanas standartus, kuru izmantošana ir brīvprātīga.
2. Neskarot šā panta 3. punktu, šā panta 1. punktā minēto ilgospējas ziņu sniegšanas standartu, kuru izmantošana ir brīvprātīga, pamatā ir Komisijas Ieteikums (ES) 2025/1710* tā sākotnējā redakcijā. Tie ir arī samērīgi un būtiski to uzņēmumu spējām un iezīmēm, kuriem tie ir paredzēti, kā arī to darbības apjomam un sarežģītībai. Ciktāl iespējams, ilgospējas ziņu sniegšanas standartos, kuru izmantošana ir brīvprātīga, norāda arī struktūru, kas izmantojama šādas ilgospējas informācijas izklāstam.

3. Komisija vismaz reizi četros gados pēc to piemērošanas dienas pārskata 1. punktā minētos ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kuru izmantošana ir brīvprātīga, un vajadzības gadījumā tos groza, lai ņemtu vērā ar ilgtspējas ziņu sniegšanu saistītās norises.
4. Pārskatot ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kuru izmantošana ir brīvprātīga, saskaņā ar 3. punktu, Komisija ņem vērā *EFRAG* tehniskos ieteikumus.

---

* Komisijas Ieteikums (ES) 2025/1710 (2025. gada 30. jūlijs) par brīvprātīgu ilgtspējas ziņu sniegšanas standartu maziem un vidējiem uzņēmumiem (OV L, 2025/1710, 5.8.2025., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2025/1710/oj>).”;

9) direktīvas 29.d pantu aizstāj ar šādu:

“29.d pants

Vienotais elektroniskais ziņošanas formāts

1. Uzņēmumi, uz kuriem attiecas šīs direktīvas 19.a panta prasības, sagatavo savus vadības ziņojumus elektroniskā ziņošanas formātā, kas minēts Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2019/815* 3. pantā, un iezīmē savas sniegtās ilgtspējas ziņas, tostarp Regulas (ES) 2020/852 8. pantā noteikto atklājamo informāciju, atbilstīgi minētajā deleģētajā regulā noteiktajam elektroniskās ziņošanas formātam. Kamēr ar minēto deleģēto regulu nav pieņemti šādi noteikumi par iezīmēšanu, uzņēmumiem nav pienākuma iezīmēt savas ilgtspējas ziņas.
2. Mātesuzņēmumi, uz kuriem attiecas 29.a panta prasības, sagatavo savus konsolidētos vadības ziņojumus elektroniskā ziņošanas formātā, kas minēts Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2019/815 3. pantā, un iezīmē savas sniegtās ilgtspējas ziņas, tostarp Regulas (ES) 2020/852 8. pantā noteikto atklājamo informāciju, atbilstīgi minētajā deleģētajā regulā noteiktajam elektroniskās ziņošanas formātam. Kamēr ar minēto deleģēto regulu nav pieņemti šādi noteikumi par iezīmēšanu, mātesuzņēmumiem nav pienākuma iezīmēt savas ilgtspējas ziņas.

---

* Komisijas Deleģētā regula (ES) 2019/815 (2018. gada 17. decembris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/109/EK papildina attiecībā uz regulatīvajiem tehniskajiem standartiem par vienotā elektroniskās ziņošanas formāta specifikāciju (OV L 143, 29.5.2019., 1. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/815/oj).”;

10) direktīvā iekļauj šādu nodaļu:

“6.c nodaļa

Digitālā atbalsta pasākumi

29.e pants

Ilgspējas ziņu sniegšanas digitālais portāls

Komisija nodrošina īpašu portālu, kurā uzņēmumi var piekļūt informācijai, norādījumiem un atbalstam, tostarp attiecīgajām veidnēm, attiecībā uz šajā direktīvā minēto obligāto un brīvprātīgo ilgspējas ziņu sniegšanas sistēmu. Portāls ir savstarpēji saistīts ar dalībvalstu nodrošinātiem tiešsaistes atbalsta pasākumiem, ja tādi ir pieejami, lai ņemtu vērā valstu kontekstu.

29.f pants

Ziņojums par ilgtspējas ziņu sniegšanas tehnoloģiskajiem risinājumiem

Komisija līdz ... [24 mēneši pēc šīs grozās direktīvas stāšanās spēkā] iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par ilgtspējas ziņu sniegšanas tehnoloģiskajiem risinājumiem, kas ietver iniciatīvas, kuras ļaus uzņēmumiem vākt, apstrādāt datus un apmainīties ar tiem drošā, netraucētā un automatizētā veidā.”;

11) direktīvas 33. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmuma administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļi, kuri darbojas saskaņā ar kompetenci, kas viņiem piešķirta ar valsts tiesību aktiem, ir kolektīvi atbildīgi par to, lai būtu sagatavoti un publicēti turpmāk minētie dokumenti atbilstīgi šīs direktīvas prasībām un – attiecīgā gadījumā – starptautiskajiem grāmatvedības standartiem, kuri pieņemti saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1606/2002, Deleģēto regulu (ES) 2019/815, šīs direktīvas 29.b pantā minētajiem ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem un šīs direktīvas 29.d panta prasībām:

- a) gada finanšu pārskati, vadības ziņojums un paziņojums par korporatīvo pārvaldību, ja tas tiek sniegts atsevišķi; un

- b) konsolidētie finanšu pārskati, konsolidētais vadības ziņojums un konsolidētais paziņojums par korporatīvo pārvaldību, ja tos sniedz atsevišķi.

Atkāpjoties no šā punkta pirmās daļas, dalībvalstis var paredzēt, ka uzņēmuma administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļiem, kas darbojas atbilstīgi pilnvarām, kas tiem piešķirtas saskaņā ar valsts tiesību aktiem, nav kolektīvas atbildības nodrošināt, ka vadības ziņojums vai attiecīgā gadījumā konsolidētais vadības ziņojums tiek sagatavots saskaņā ar 29.d pantu.”;

12) direktīvas 34. pantu groza šādi:

- a) panta 1. punkta otrās daļas aa) apakšpunktu aizstāj ar šādu apakšpunktu:

“aa) attiecīgā gadījumā sniedz atzinumu, kas balstīts uz ierobežotas ticamības apliecināšanas uzdevumu, par ilgtspējas ziņu sniegšanas atbilstību šīs direktīvas prasībām, tostarp par ilgtspējas ziņu sniegšanas atbilstību ilgtspējas ziņu sniegšanas standartiem, kuri pieņemti saskaņā ar 29.b pantu, par procesu, ko uzņēmums veic, lai identificētu informāciju, kura paziņota saskaņā ar minētajiem ziņu sniegšanas standartiem, un par atbilstību prasībai iezīmēt ilgtspējas ziņas saskaņā ar 29.d pantu, kā arī attiecībā uz atbilstību Regulas (ES) 2020/852 8. pantā noteiktajām ziņošanas prasībām.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“2.a Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punkta otrās daļas aa) apakšpunktā minētais atzinums tiek sagatavots, pilnībā ievērojot to, ka vērtības ķēdes uzņēmumiem, kuru vidējais darbinieku skaits bilances datumā nepārsniedz 1000 iepriekšējā finanšu gadā, ir tiesības atteikties sniegt ziņojošajam uzņēmumam jebkādu informāciju, kas pārsniedz informāciju, kura noteikta 29.ca pantā minētajos standartos, kuru izmantošana ir brīvprātīga.”;

13) direktīvas 40.a panta 1. punktu groza šādi:

a) otro daļu aizstāj ar šādu:

“Pirmo daļu piemēro tikai meitasuzņēmumiem, kuru neto apgrozījums to bilances datumā iepriekšējā finanšu gadā pārsniedz 200 000 000 EUR.”;

b) ceturto un piekto daļu aizstāj ar šādu:

“Trešajā daļā minēto noteikumu piemēro filiālei tikai tad, ja trešās valsts uzņēmumam nav pirmajā daļā minētā meitasuzņēmuma un ja filiāles neto apgrozījums iepriekšējā finanšu gadā pārsniedz 200 000 000 EUR.

Pirmo un trešo daļu piemēro tajās minētajiem meitasuzņēmumiem vai filiālēm vienīgi tad, ja trešās valsts uzņēmums grupas līmenī vai, ja tas nav piemērojams, individuālā līmenī katrā no pēdējiem diviem secīgiem finanšu gadiem Savienībā ir sasniedzis neto apgrozījumu, kas pārsniedz 450 000 000 EUR.”;

c) pievieno šādu daļu:

“Atkāpjoties no pirmās un trešās daļas, ja trešās valsts uzņēmums ir finanšu pārvaldītājuuzņēmums, kura meitasuzņēmumu darbījumbdarbības modeļi un darbības ir savstarpēji neatkarīgi, dalībvalstis nodrošina, ka meitasuzņēmumi un filiāles var nolemt nublicēt un nedarīt pieejamu pirmajā un trešajā daļā minēto ilgspējas ziņojumu.”;

14) direktīvas 49. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Pilnvaras pieņemt 1. panta 2. punktā, 3. panta 13. punkta a) apakšpunktā, 29.b, 40.b pantā un 46. panta 2. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2023. gada 5. janvāra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms 5 gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“2.a Pilnvaras pieņemt 3. panta 13. punkta b) un c) apakšpunktā un 29.ca pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku no ... [šīs grozošās direktīvas spēkā stāšanās diena].”;

c) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 1. panta 2. punktā, 3. panta 13. punktā, 29.b, 29.ca un 40.b pantā un 46. panta 2. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.”;

d) panta 3.b punktu groza šādi:

i) pirmās daļas ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Pieņemot deleģētos aktus saskaņā ar 29.b pantu, Komisija ņem vērā *EFRAG* tehniskos ieteikumus, ar noteikumu, ka:”;

ii) ceturto daļu aizstāj ar šādu:

“Par deleģēto aktu projektiem pirms to pieņemšanas, kā minēts šīs direktīvas 29.b pantā, Komisija kopīgi apspriežas ar dalībvalstu ekspertu grupu ilgtspējīga finansējuma jautājumos, kas minēta Regulas (ES) 2020/852 24. pantā, un ar grāmatvedību regulējošo komiteju, kura minēta Regulas (EK) Nr. 1606/2002 6. pantā.”;

iii) sesto daļu aizstāj ar šādu:

“Pirms šīs direktīvas 29.b pantā minēto deleģēto aktu pieņemšanas Komisija par *EFRAG* sniegtajiem tehniskajiem ieteikumiem apspriežas arī ar Eiropas Vides aģentūru, Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru, Eiropas Centrālo Banku, Eiropas Revīzijas pārraudzības struktūru komiteju un Ilgtspējīga finansējuma platformu, kas izveidota saskaņā ar Regulas (ES) 2020/852 20. pantu. Ja kāda no šīm struktūrām nolemj iesniegt atzinumu, tas jāizdara divu mēnešu laikā no dienas, kad Komisija ir apspriedusies ar šo struktūru.”;

e) panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Saskaņā ar 1. panta 2. punktu, 3. panta 13. punktu, 29.b, 29.ca vai 40.b pantu, vai 46. panta 2. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas minēto laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.”.

3. pants

Grozījumi Direktīvā (ES) 2022/2464

Direktīvu (ES) 2022/2464 groza šādi:

- 1) direktīvas 5. panta 2. punktu groza šādi:
  - a) pirmo daļu groza šādi:
    - i) daļas a) apakšpunktā ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas laikposmā no 2024. gada 1. janvāra līdz 2026. gada 31. decembrim.”;
    - ii) daļas b) punktu groza šādi:
      - 1) punkta i) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“i) uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums bilances datumā pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā;

- 2) punkta ii) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
  - “ii) grupas mātesuzņēmumiem, kuras bilances datumā konsolidētā līmenī neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā;”;
- iii) daļas c) punktu svīturo;
- b) trešo daļu groza šādi:
  - i) daļas a) apakšpunktā ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas laikposmā no 2024. gada 1. janvāra līdz 2026. gada 31. decembrim:”;
  - ii) daļas b) punktu groza šādi:
    - 1) punkta i) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
      - “i) emitentiem, kā tie definēti Direktīvas 2004/109/EK 2. panta 1. punkta d) apakšpunktā, ja tie ir uzņēmumi, kuriem bilances datumā neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā;

2) punkta ii) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“ii) emitentiem, kā tie definēti Direktīvas 2004/109/EK 2. panta 1. punkta d) apakšpunktā, ja tie ir mātesuzņēmumi grupā, kurā bilances datumos konsolidētā līmenī neto apgrozījums pārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits pārsniedz 1000 finanšu gada laikā;”;

iii) daļas c) punktu svīturo.

c) pievieno šādu daļu:

“Atkāpjoties no pirmās daļas a) apakšpunkta un trešās daļas a) apakšpunkta, dalībvalstis var atbrīvot uzņēmumus vai emitentus, kuru konsolidētais neto apgrozījums nepārsniedz 450 000 000 EUR vai attiecīgā gadījumā vidējais darbinieku skaits nepārsniedz 1000 finanšu gada laikā, no to pasākumu izpildes, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1. panta noteikumus, izņemot tā 14. punktu, un 2. panta noteikumus, attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas laikposmā no 2025. gada 1. janvāra līdz 2026. gada 31. decembrim.”;

2) direktīvas 6. panta 1. punktu groza šādi:

a) punkta b) un c) apakšpunktu aizstāj ar šādiem:

“b) novērtējumu par to uzņēmumu skaitu, kuri brīvprātīgi izmanto Direktīvas 2013/34/ES 29.ca pantā minētos ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus;

c) novērtējumu par to, vai un kā būtu vēl vairāk jāpaplašina ar šo grozošo direktīvu grozīto noteikumu darbības joma, jo īpaši attiecībā uz lieliem uzņēmumiem, kuru neto apgrozījums nepārsniedz 450 000 000 EUR un vidējais darbinieku skaits nepārsniedz 1000 finanšu gada laikā, kā arī trešo valstu uzņēmumiem, kas tieši darbojas Savienības iekšējā tirgū bez meitasuzņēmuma vai filiāles Savienības teritorijā;”;

b) punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Ziņojumu attiecībā uz pirmās daļas a), b), d) un e) punktu publicē līdz 2029. gada 30. aprīlim un pēc tam reizi trijos gados, un attiecīgā gadījumā tam pievieno leģislatīvo aktu priekšlikumus. Ziņojumu attiecība uz pirmās daļas c) punktu publicē līdz 2031. gada 30. aprīlim un pēc tam reizi trijos gados, un attiecīgā gadījumā tam pievieno leģislatīvo aktu priekšlikumus.”.

4. pants

Grozījumi Direktīvā (ES) 2024/1760

Direktīvu (ES) 2024/1760 groza šādi:

1) direktīvas 1. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi par:

- a) uzņēmumu pienākumiem saistībā ar faktisku un iespējamu nelabvēlīgu ietekmi uz cilvēktiesībām un nelabvēlīgu ietekmi uz vidi uzņēmumu pašu darbībās, to meitasuzņēmumu darbībās un tādās darbībās šādu uzņēmumu darbību ķēdē, ko veic to darījuma partneri; un
- b) atbildību, kas paredzēta par a) apakšpunktā minēto pienākumu pārkāpumiem.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Šī direktīva nedod iemeslu pazemināt cilvēktiesību, nodarbinātības un sociālo tiesību aizsardzības, vides aizsardzības vai klimata aizsardzības līmeni, kāds paredzēts dalībvalstu tiesību aktos vai piemērojamajos koplīgumos šīs direktīvas pieņemšanas laikā. Tomēr šā punkta pirmais teikums neliedz dalībvalstīm pielāgot valsts tiesību aktus par pienācīgu rūpību uzņēmumu ilgtspējas jomā, kas ir piemērojami šīs direktīvas pieņemšanas brīdī, jo īpaši attiecībā uz to darbības jomu, lai tos saskaņotu ar šo direktīvu.”;

c) pievieno šādu punktu:

“4. Šī direktīva neskar Savienības vai valstu tiesību aktus, kas saistīti ar jautājumiem, kuri nav izklāstīti 1. punktā. 1. punkta a) apakšpunktā minētie noteikumi jo īpaši neskar Savienības vai valstu tiesību aktus, kas attiecas uz cilvēktiesībām, nodarbinātību vai sociālajām tiesībām vai vides aizsardzību un klimata pārmaiņām, izņemot vispārējus pienācīgas rūpības pienākumus.”;

2) direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) uzņēmumam iepriekšējā finanšu gadā, par kuru ir pieņemti vai par kuru būtu bijis jāpieņem gada finanšu pārskati, vidēji bija vairāk nekā 5000 darbinieku un tā neto apgrozījums pasaulē pārsniedza 1 500 000 000 EUR;”;

ii) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) uzņēmums Savienībā ar neatkarīgiem trešo personu uzņēmumiem ir noslēdzis franšīzes vai licences līgumus par autoratlīdzību vai ir galvenais tādas grupas mātesuzņēmums, kura ir noslēgusi minētos līgumus, ja šie līgumi nodrošina kopēju identitāti, kopēju uzņēmējdarbības koncepciju un vienveidīgu uzņēmējdarbības metožu piemērošanu un ja šī autoratlīdzība pēdējā finanšu gadā, par kuru ir pieņemti gada finanšu pārskati vai tos būtu bijis jāpieņem, pārsniedz 75 000 000 EUR, un ar noteikumu, ka uzņēmuma neto apgrozījums pasaulē pēdējā finanšu gadā, par kuru ir pieņemti gada finanšu pārskati vai tos būtu bijis jāpieņem, pārsniedz 275 000 000 EUR, vai ka uzņēmums ir galvenais tādas grupas mātesuzņēmums, kurai attiecīgi bija minētais neto apgrozījums.”;

b) panta 2. punktu groza šādi:

i) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) uzņēmums finanšu gadā pirms pēdējā finanšu gada Savienībā sasniedzis neto apgrozījumu, kas pārsniedz 1 500 000 000 EUR;”;

ii) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) uzņēmums Savienībā ar neatkarīgām trešām personām ir noslēdzis franšīzes vai licencēšanas līgumus par autoratlīdzību vai ir galvenais tādas grupas mātesuzņēmums, kura ir noslēgusi minētos līgumus, ja šie līgumi nodrošina kopīgu identitāti, kopēju uzņēmējdarbības koncepciju un vienotu uzņēmējdarbības metožu piemērošanu un ja šī autoratlīdzība pirmspēdējā finanšu gadā Savienībā ir pārsniegusi 75 000 000 EUR; un ar noteikumu, ka uzņēmuma neto apgrozījums pirmspēdējā finanšu gadā Savienībā pārsniedza 275 000 000 EUR vai ka uzņēmums ir galvenais tādas grupas mātesuzņēmums, kurai attiecīgi bija minētais apgrozījums.”;

c) panta 3. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“3. Ja galvenā mātesuzņēmuma pamatdarbība ir akciju turēšana operacionālos meitasuzņēmumos un tas neiesaistās tādu vadības, darbības vai finanšu lēmumu pieņemšanā, kas ietekmē grupu vai vienu vai vairākus tās meitasuzņēmumus, to var atbrīvot no šajā direktīvā noteikto pienākumu pildīšanas. Uz šādu atbrīvojumu attiecas nosacījums, ka viens no galvenā mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem, kas ir iedibināts Savienībā, ir izraudzīts 6.–16. pantā izklāstīto pienākumu pildīšanai galvenā mātesuzņēmuma vārdā, tostarp galvenā mātesuzņēmuma pienākumu pildīšanai attiecībā uz tā meitasuzņēmumu darbībām. Šādā gadījumā izraudzītajam meitasuzņēmumam tiek piešķirti visi nepieciešamie līdzekļi un juridiskās pilnvaras efektīvai minēto pienākumu pildīšanai, jo īpaši tam, lai nodrošinātu, ka izraudzītais meitasuzņēmums no grupas sabiedrībām iegūst attiecīgo informāciju un dokumentus galvenā mātesuzņēmuma pienākumu pildīšanai saskaņā ar šo direktīvu.”;

3) direktīvas 3. panta 1. punktu groza šādi:

a) punkta n) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“n) “ieinteresētās personas” ir uzņēmuma darbinieki, tā meitasuzņēmumu darbinieki un tā darījumu partneru darbinieki, arodbiedrības un darba ņēmēju pārstāvji, personas vai kopienas, kuru tiesības vai intereses skar vai varētu tieši skart minētā uzņēmuma, tā meitasuzņēmumu un tā darījuma partneru produkti, pakalpojumi un darbības, un to darījuma partneru darbinieki un minēto personu vai kopienu likumīgie pārstāvji;”;

b) punkta u) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“u) “riskā faktori” ir fakti, situācijas vai apstākļi, kas saistīti ar nelabvēlīgās ietekmes smagumu un iespējamību, tostarp fakti, situācijas vai apstākļi darījuma partnera līmenī, piemēram, tas, ka darījuma partneris nav uzņēmums, uz kuru attiecas šī direktīva vai citi salīdzināmi obligātie tiesību akti par pienācīgu rūpību ilgtspējas jomā; ģeogrāfiskajā un konteksta līmenī, piemēram, tiesībsardzības līmenī attiecībā uz nelabvēlīgās ietekmes veidu; un nozaru, uzņēmējdarbības, kā arī produktu un pakalpojumu līmenī;”;

4) direktīvas 4. pantu aizstāj ar šādu:

“4. pants

Saskaņošanas pakāpe

1. Neskarot 1. panta 2. un 3. punktu, dalībvalstis savos valsts tiesību aktos neievieš noteikumus jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, nosakot pienācīgas rūpības pienākumus cilvēktiesību un vides jomā, kuri atšķiras no 6., 8. un 9. pantā, 10. panta 1. līdz 5. punktā, 11. panta 1. līdz 6. punktā un 14.–16. pantā paredzētajiem pienākumiem.
2. Neatkarīgi no 1. punkta šī direktīva neliedz dalībvalstīm savos valsts tiesību aktos ieviest stingrākus noteikumus, kuri atšķiras no tiem, kas paredzēti pantos, kuri nav 6., 8 un 9. panta, 10. panta 1. līdz 5. punkta, 11. panta 1. līdz 6. punkta un 14. līdz 16. panta noteikumi, vai noteikumus, kas ir specifiskāki attiecībā uz mērķi vai aptverto jomu, tostarp reglamentējot konkrētus produktus, pakalpojumus vai situācijas, lai panāktu citādu cilvēktiesību, nodarbinātības un sociālo tiesību, vides vai klimata aizsardzības līmeni.”;

5) direktīvas 6. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka mātesuzņēmumiem, uz kuriem attiecas šīs direktīvas darbības joma, ir atļauts izpildīt 7. līdz 16. pantā izklāstītos pienākumus to uzņēmumu vārdā, kas ir šādu mātesuzņēmumu meitasuzņēmumi un uz kuriem attiecas šīs direktīvas darbības joma, ja tādējādi tiek nodrošināta efektīva atbilstība. Tas neskar tādus meitasuzņēmumus, uz kuriem attiecas uzraudzības iestādes pilnvaru īstenošana saskaņā ar 25. pantu un to civiltiesiskā atbildība saskaņā ar 29. pantu.”;

b) panta 2. punkta e) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“e) attiecīgā gadījumā meitasuzņēmums prasa līgumiskas garantijas saskaņā ar 10. panta 2. punkta b) apakšpunktu vai 11. panta 3. punkta c) apakšpunktu, prasa līgumiskas garantijas no netiešā darījuma partnera saskaņā ar 10. panta 4. punktu vai 11. panta 5. punktu un aptur darījuma attiecības saskaņā ar 10. panta 6. punktu vai 11. panta 7. punktu.”;

c) panta 3. punktu svīturo;

6) direktīvas 8. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Kā daļu no 1. punktā noteiktā pienākuma uzņēmumi veic atbilstīgus pasākumus, lai, ņemot vērā attiecīgos riska faktoros, tostarp faktus, situācijas vai apstākļus darījuma partnera līmenī, piemēram, to, ka darījuma partneris nav uzņēmums, uz kuru attiecas šī direktīva vai citi salīdzināmi obligāti tiesību akti par pienācīgu rūpību ilgtspējas jomā, veiktu šādas darbības ģeogrāfiskajā un konteksta līmenī, piemēram, tiesībsardzības līmenī attiecībā uz nelabvēlīgās ietekmes veidu, un nozaru, uzņēmējdarbības, produktu un pakalpojumu līmenī:

- a) īstenotu darbības jomas izpēti, balstoties vienīgi uz saprātīgi pieejamu informāciju, lai noteiktu savas paša darbības vispārējās jomas, savu meitasuzņēmumu darbības jomas un, ja tas ir saistīts ar to darbību ķēdi, to darījuma partneru darbības jomas, kurās nelabvēlīga ietekme ir visiespējamākā un varētu būt visbūtiskākā;
- b) balstoties uz a) apakšpunktā minētās darbības jomas izpētes rezultātiem, veiktu padziļinātu izvērtējumu attiecībā uz jomām, kurās identificēta visiespējamākā vai visbūtiskākā nelabvēlīgā ietekme.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“2.a Dalībvalstis nodrošina, ka 2. punkta b) apakšpunktā minētā padziļinātā novērtējuma nolūkos:

- a) uzņēmumi var pieprasīt informāciju no darījuma partneriem tikai tad, ja šī informācija ir nepieciešama, un tādu darījuma partneru gadījumā, kuriem ir mazāk nekā 5000 darbinieku, tikai tad, ja informāciju nevar pamatoti iegūt ar citiem līdzekļiem;
- b) ja nepieciešamo informāciju var iegūt no dažādiem darījumu partneriem, uzņēmumi dod priekšroku šādas informācijas pieprasīšanai, ja tas ir saprātīgi, tieši no darījuma partnera vai darījuma partneriem, saistībā ar kuriem nelabvēlīgā ietekme ir visiespējamākā;
- c) ja nelabvēlīgā ietekme ir atzīta par vienlīdz iespējamu vai tikpat nopietnu vairākās jomās, uzņēmumi var noteikt par prioritāti šādu jomu novērtēšanu, kurās ir iesaistīti tiešie darījuma partneri.”;

c) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Dalībvalstis nodrošina, ka nolūkā identificēt un izvērtēt šā panta 1. punktā minēto nelabvēlīgo ietekmi, attiecīgā gadījumā pamatojoties uz kvantitatīvu un kvalitatīvu informāciju, uzņēmumi ir tiesīgi izmantot piemērotus resursus, tostarp neatkarīgus ziņojumus, digitālus risinājumus, nozares vai daudzu ieinteresēto personu iniciatīvas un informāciju, kas savākta, izmantojot 14. pantā paredzēto paziņošanas mehānismu un sūdzību procedūru.”;

d) panta 4. punktu svīturo;

7) direktīvas 9. pantā pievieno šādu punktu:

“4. Ja lēmumi par prioritātes piešķiršanu tiek pieņemti saskaņā ar šo pantu, tas vien, ka nav novērsta mazāk nozīmīga nelabvēlīga ietekme, nepakļauj uzņēmumu sodīšanai saskaņā ar 27. pantu.”;

8) direktīvas 10. panta 6. punktu aizstāj ar šādu:

“6. Attiecībā uz iespējamu 1. punktā minēto nelabvēlīgo ietekmi, kuru nevarētu novērst vai pienācīgi mazināt ar 2., 4. un 5. punktā noteiktajiem pasākumiem, uzņēmums kā galējo līdzekli un līdz brīdim, kad ietekme ir novērsta, veic šādas darbības:

- a) atturas sākt jaunas vai paplašināt esošās attiecības ar darījumu partneri, saistībā ar kuru vai kura darbību ķēdē ietekme ir radusies,
- b) ja tiesību akti, kas reglamentē tā attiecības ar attiecīgo darījuma partneri, dod šādas tiesības, aptur darījuma attiecības saistībā ar attiecīgajām darbībām, tostarp nolūkā izmantot vai palielināt savas ietekmēšanas iespējas, un
- c) bez liekas kavēšanās pieņem un īsteno uzlabotu preventīvas rīcības plānu attiecībā uz konkrēto nelabvēlīgo ietekmi, ja vien ir pamatotas cerības, ka šādi centieni būs sekmīgi.

Kamēr pastāv pamatotas cerības, ka uzlabotais preventīvās rīcības plāns būs sekmīgs, tikai apstākļi, ka tiek turpināta sadarbība ar darījuma partneri, nepakļauj uzņēmumu sodīšanai saskaņā ar 27. pantu, kā arī neizraisa tā atbildību, kas paredzēta saskaņā ar 29. pantu.

Pirms uzņēmums aptur darījuma attiecības, tas izvērtē, vai var pamatoti sagaidīt, ka, to darot, nelabvēlīgā ietekme būs nepārprotami būtiskāka nekā tā nelabvēlīgā ietekme, kuru nebija iespējams novērst vai pienācīgi mazināt. Tādā gadījumā uzņēmumam nav jāaptur darījuma attiecības, un tas var paziņot kompetentajai uzraudzības iestādei pienācīgi pamatotus šāda lēmuma iemeslus.

Dalībvalstis saskaņā ar punkta pirmo daļu līgumos, kurus reglamentē to tiesību akti, paredz iespēju apturēt darījuma attiecības, izņemot līgumus, attiecībā uz kuriem pusēm saskaņā ar tiesību aktiem ir pienākums tos noslēgt.

Tādā gadījumā uzņēmumam nav jāaptur darījuma attiecības, un tas var paziņot kompetentajai uzraudzības iestādei pienācīgi pamatotus šāda lēmuma iemeslus.

Ja uzņēmums nolemj neapturēt darījuma attiecības, ievērojot šo pantu, tas uzrauga iespējamo nelabvēlīgo ietekmi un periodiski izvērtē savu lēmumu un to, vai ir pieejami turpmāki attiecīgi pasākumi.”;

9) direktīvas 11. panta 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Attiecībā uz 1. punktā minēto faktisko nelabvēlīgo ietekmi, kuru nevarētu izbeigt vai kuras apjomu nevarētu samazināt ar 3., 5. un 6. punktā izklāstītajiem pasākumiem, uzņēmums kā galējo līdzekli un līdz brīdim, kad ietekme ir novērsta, veic šādas darbības:

- a) atturas sākt jaunas vai paplašināt esošās attiecības ar darījumu partneri, saistībā ar kuru vai kura darbību ķēdē ietekme ir radusies,
- b) ja tiesību akti, kas reglamentē tā attiecības ar attiecīgo darījuma partneri, dod šādas tiesības, aptur darījuma attiecības saistībā ar attiecīgajām darbībām, tostarp nolūkā izmantot vai palielināt savas ietekmēšanas iespējas, un
- c) bez liekas kavēšanās pieņem un īsteno uzlabotu korektīvās rīcības plānu attiecībā uz konkrēto nelabvēlīgo ietekmi, ja vien ir pamatotas cerības, ka šādi centieni būs sekmīgi.

Kamēr pastāv pamatotas cerības, ka uzlabotais korektīvās rīcības plāns būs sekmīgs, tas vien, ka tiek turpināta sadarbība ar darījuma partneri, nepakļauj uzņēmumu sodīšanai saskaņā ar 27. pantu, kā arī neizraisa tā atbildību, kas paredzēta saskaņā ar 29. pantu.

Pirms uzņēmums aptur darījuma attiecības, tas izvērtē, vai var pamatoti sagaidīt, ka, to darot, nelabvēlīgā ietekme būs nepārprotami būtiskāka nekā tā nelabvēlīgā ietekme, kuru nevarēja izbeigt vai kuras apmēru nevarēja pienācīgi samazināt līdz minimumam. Tādā gadījumā uzņēmumam nav jāaptur darījuma attiecības, un tas var paziņot kompetentajai uzraudzības iestādei pienācīgi pamatotus šāda lēmuma iemeslus.

Dalībvalstis saskaņā ar punkta pirmo daļu līgumos, kurus reglamentē to tiesību akti, paredz iespēju apturēt darījuma attiecības, izņemot līgumus, attiecībā uz kuriem pusēm saskaņā ar tiesību aktiem ir pienākums tos noslēgt.

Tādā gadījumā uzņēmumam nav jāaptur darījuma attiecības, un tas var paziņot kompetentajai uzraudzības iestādei pienācīgi pamatotus šāda lēmuma iemeslus.

Ja uzņēmums nolemj neapturēt darījuma attiecības, ievērojot šo pantu, tas uzrauga faktisko nelabvēlīgo ietekmi un periodiski izvērtē savu lēmumu un to, vai ir pieejami turpmāki attiecīgi pasākumi.”;

10) direktīvas 13. pantā 3. punktu groza šādi:

a) punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Apspriešanās ar attiecīgajām ieinteresētajām personām notiek šādos pienācīgas rūpības procesa posmos.”;

b) punkta c) un e) apakšpunktu svīturo;

11) direktīvas 15. pantu groza šādi:

“15. pants

Uzraudzība

Dalībvalstis nodrošina, ka uzņēmumi regulāri izvērtē savas un savu meitasuzņēmumu darbības un pasākumus un – ja tas ir saistīts ar uzņēmuma darbību ķēdē – savu darījuma partneru darbības un pasākumus, lai izvērtētu īstenošanu un uzraudzītu nelabvēlīgās ietekmes identificēšanas, novēršanas, mazināšanas, izbeigšanas un samazināšanas līdz minimumam atbilstību un efektivitāti. Šādu izvērtēšanu attiecīgā gadījumā pamato ar kvalitatīviem un kvantitatīviem rādītājiem, un to veic bez liekas kavēšanās, tiklīdz notiek nozīmīgas izmaiņas, bet vismaz reizi 5 gados un ikreiz, kad ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pasākumi vairs nav atbilstoši vai efektīvi vai ir radušies vai var rasties jauni minētās nelabvēlīgās ietekmes riski. Attiecīgā gadījumā pienācīgas rūpības politiku, identificēto nelabvēlīgo ietekmi un izrietošos attiecīgos pasākumus atjaunina saskaņā ar šādas izvērtēšanas rezultātiem un pienācīgi ņemot vērā attiecīgo informāciju, ko sniegušas ieinteresētās personas”;

12) direktīvas 16. pantā 3. punktu aizstāj ar šādu:

“Komisija līdz 2029. gada 31. martam saskaņā ar 34. pantu pieņem deleģētos aktus, lai papildinātu šo direktīvu, nosakot 1. punktā paredzētās ziņošanas saturu un kritērijus, jo īpaši, precizējot pietiekami detalizētu informāciju, kas iekļaujama aprakstā par pienācīgu rūpību, identificēto faktisko un iespējamo nelabvēlīgo ietekmi un attiecīgajiem pasākumiem, kuri veikti attiecībā uz minēto ietekmi. Sagatavojot minētos deleģētos aktus, Komisija pienācīgi ņem vērā ilgtspējas ziņu sniegšanas standartus, kas pieņemti, ievērojot Direktīvas 2013/34/ES 29.b un 40.b pantu, un attiecīgā gadījumā deleģētos aktus saskaņo ar minētajiem standartiem.

Pieņemot punkta pirmajā daļā minētos deleģētos aktus, Komisija nodrošina, ka netiek dublētas ziņošanas prasības 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta iii) punktā minētajiem uzņēmumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/2088 4. pantā noteiktās ziņošanas prasības, un vienlaikus tiek pilnībā saglabāti šajā direktīvā noteiktie minimālie pienākumi.”;

13) direktīvas 17. pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“No 2031. gada 1. janvāra dalībvalstis nodrošina, ka, publiskojot šīs direktīvas 16. panta 1. punktā minēto gada pārskatu, uzņēmumi to vienlaikus iesniedz šā panta 3. punktā minētajai informācijas vākšanas struktūrai, lai tam varētu piekļūt Eiropas vienotajā piekļuves punktā (*ESAP*), kas izveidots ar Regulu (ES) 2023/2859.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Lai nodrošinātu, ka šā panta 1. punktā minētajai informācijai var piekļūt *ESAP*, dalībvalstis līdz 2030. gada 31. decembrim izraugās vismaz vienu informācijas vākšanas struktūru, kas definēta Regulas (ES) 2023/2859 2. panta 2. punktā, un par to paziņo Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādei.”;

14) direktīvas 18. pantu aizstāj ar šādu:

“18. pants

Līguma paraugklauzulas

Nolūkā sniegt atbalstu uzņēmumiem, lai veicinātu to atbilstību 10. panta 2. punkta

b) apakšpunktam un 11. panta 3. punkta c) apakšpunktam, Komisija, apspriežoties ar dalībvalstīm un ieinteresētajām personām, līdz 2027. gada 26. jūlijam pieņem norādījumus par brīvprātīgām līguma paraugklauzulām.”;

15) direktīvas 19. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktā svīturo b) apakšpunktu;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Šā panta 2. punkta a), d) un e) apakšpunktā minētās pamatnostādnes pieņem līdz 2027. gada 26. jūlijam. Šā panta 2. punkta f) un g) apakšpunktā minētās pamatnostādnes pieņem līdz 2028. gada 26. jūlijam.”

16) direktīvas 22. pantu svīturo;

17) direktīvas 24. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Katra dalībvalsts izraugās vienu vai vairākas uzraudzības iestādes, lai uzraudzītu to pienākumu izpildi, kas paredzēti valsts tiesību aktu noteikumos, kuri pieņemti, ievērojot 7.–16. pantu.”;

b) panta 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Dalībvalstis līdz 2028. gada 26. jūlijam informē Komisiju par uzraudzības iestāžu, kas izraudzītas, ievērojot šo pantu, nosaukumiem un kontaktinformāciju, kā arī, ja ir izraudzītas vairākas uzraudzības iestādes, – par to attiecīgo kompetenci. Tās informē Komisiju par visām izmaiņām šajā sakarā.”;

18) direktīvas 25. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka uzraudzības iestādēm ir pienācīgas pilnvaras un resursi, lai veiktu tām saskaņā ar šo direktīvu noteiktos uzdevumus, tostarp pilnvaras prasīt uzņēmumiem sniegt informāciju un veikt izmeklēšanu saistībā ar 7.–16. pantā noteikto pienākumu izpildi.”;

19) direktīvas 27. panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Komisija sadarbībā ar dalībvalstīm izdod norādījumus, lai palīdzētu uzraudzības iestādēm noteikt sodu līmeni saskaņā ar šo pantu. Dalībvalstis nodrošina, ka naudas sodu maksimālais apmērs tiek noteikts 3 % apmērā no uzņēmuma neto apgrozījuma pasaulē finanšu gadā pirms tā finanšu gada, kurā pieņemts lēmums par naudas soda noteikšanu, vai – galveno mātesuzņēmumu gadījumā, kā minēts 2. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā un 2. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā, – 3 % apmērā no neto konsolidētā apgrozījuma pasaulē, kas aprēķināts galvenā mātesuzņēmuma līmenī, finanšu gadā pirms tā finanšu gada, kurā pieņemts lēmums par naudas soda noteikšanu.”;

20) Direktīvas 29. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu svīturo;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Ja uzņēmums tiek saukts pie atbildības par kaitējumu, kas fiziskai vai juridiskai personai nodarīts, neievērojot šajā direktīvā noteiktās pienācīgas rūpības prasības, dalībvalstis nodrošina, ka minētajām personām ir tiesības uz pilnīgu kompensāciju. Pilnīgā kompensācija nedrīkst novest pie pārmērīgas kompensēšanas neatkarīgi no tā, vai ar sodīšanas nolūkā piemērotiem, daudzkrāšiem vai citiem kaitējumu atlīdzināšanas veidiem.”

c) panta 3. punkta d) apakšpunktu svītrot;

d) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Uzņēmumus, kas ir piedalījušies nozares vai daudzu ieinteresēto personu iniciatīvās vai izmantojuši neatkarīgas trešās personas veiktu pārbaudi vai līguma klauzulas, lai atbalstītu pienācīgas rūpības pienākumu īstenošanu, tik un tā var saukt pie atbildības saskaņā ar valsts tiesību aktiem.”

e) panta 5. punktā pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Uzņēmuma civiltiesiskā atbildība par kaitējumiem, kas paredzēta šajā pantā, neskar tā meitasuzņēmumu vai uzņēmuma darbību ķēdes tiešo un netiešo darījumu partneru civiltiesisko atbildību.”

f) panta 7. punktu svītrot;

21) direktīvas 36. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu svītrot;

b) panta 2. punktu groza šādi:

i) ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Līdz 2031. gada 26. jūlijam un pēc tam reizi piecos gados Komisija Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu un tās efektivitāti un iedarbīgumu tās mērķu sasniegšanā, jo īpaši nelabvēlīgas ietekmes novēršanā. Vajadzības gadījumā ziņojumam pievieno leģislatīvā akta priekšlikumu. Pirmajā ziņojumā cita starpā izvērtē šādus jautājumus:”:

ii) punkta b) apakšpunkta trešo ievilkumu aizstāj ar šādu:

“- vai ir jāpārskata 2. pantā noteiktās robežvērtības attiecībā uz attiecīgo apgrozījumu un – uzņēmumiem, kas izveidoti saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem, – attiecībā uz darbinieku skaitu un vai augsta riska nozarēs ir jāievieš nozarei specifiska pieeja, un jo īpaši tas, vai šai direktīvai būtu jāattiecas uz uzņēmumiem ar attiecīgo apgrozījumu, kas pārsniedz 450 000 000 EUR, un – uzņēmumiem, kas izveidoti saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem, – ar vidējo darbinieku skaitu vairāk kā 1000 finanšu gadā, kā arī uz uzņēmumiem, kas darbojas augsta riska nozarēs;”;

iii) punkta e) apakšpunktu svīturo;

iv) punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“f) cik efektīvi ir valsts līmenī ieviestie izpildes panākšanas mehānismi, tostarp to aizsargājošā ietekme uz tiesību subjektiem.”;

22) direktīvas 37. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis vēlākais līdz 2028. gada 26. jūlijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis nekavējoties dara zināmu Komisijai minēto pasākumu tekstu.

Tās minētos pasākumus piemēro no 2029. gada 26. jūlija, izņemot 16. panta ievērošanai nepieciešamos pasākumus, ko dalībvalstis piemēro attiecībā uz finanšu gadiem, kas sākas 2030. gada 1. janvārī vai pēc tam.

Kad dalībvalstis pieņem minētos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.”.

5. pants
Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1., 2. un 3. panta prasības, līdz ... [12 mēneši pēc šīs grozītajās direktīvas stāšanās spēkā].

Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmus minēto noteikumu tekstu.

Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 4. panta prasības, līdz 2028. gada 26. jūlijam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmus minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

6. pants
Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

7. pants
Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

..., ...

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētāja

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs / priekšsēdētāja
